

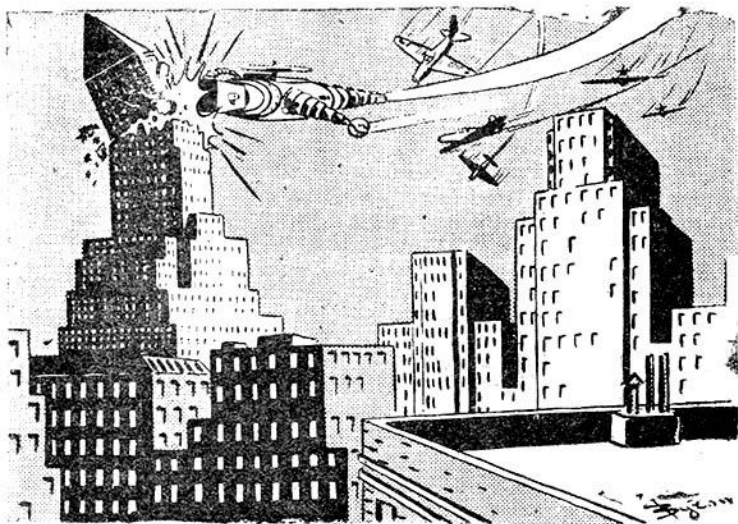
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΟΧΙΑ ΤΟΥ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΟΧΙΑ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ
ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

Χαράματα...

Ή Ταταμπού.

Ή Τζέϊν κι' η
Χουγού. Ξυπνάνε στη σπηλιά
του περήφανου Έλληνικού βου-
νοῦ.

Είναι κι' οί τρεῖς μελαγχολι-
κές. Λακρυσμένες... Ξημερώνει
ή τρίτη μέρα κι' ακόμα νά φα-
νοῦν οί αγαπημένοι τους...

Ὁ «Σιδερένιος Γίγαντας» τῶν
Οὐρανῶν, ἔχει ἀρπάξει τὸν
Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Τοὺς
πῆρε μαζί του σ' ἓνα τρελλό τα-
ξίδι πρὸς τὸ φεγγάρι... Ὁ Θεὸς

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

μονάχα ξέρει ἂν
θὰ ξαναγυρίσουν
ποτέ στη Ζούγ-
γκλα... (!).

Ὁ Γιὸς τοῦ

Ταρζάν ἔχει ξυπνήσει κι' αὐτός.
Βρίσκεται ἀκόμα ξαπλωμένος
ἔξω. Στὰ βράχια τῆς κορφῆς...

Οἱ τρεῖς γυναῖκες βγαίνουν
τώρα ἀπ' τὴ σπηλιά. Κάθονται
κοντὰ στὸν Κραγιαμπού...

Ή Τζέϊν κι' η Ταταμπού ξε-
σπᾶνε σ' ἀκράτητους λυγμούς.

(1) Διάβαζε προηγούμενα τεύ-
χη ἀριθ. 24 καὶ 25.

Κλαίνε τούς χαμένους συντρόφους τους...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἀναστενάζει :

— Νά κλαῖν οἱ χῆρες, νά κλαῖν κι' οἱ παντρεμένες ; !.. Τοῦ λόγου σας, Κυράδες μου, ξέρετε τουλάχιστον πὼς οἱ δικοί σας βρίσκονται ἐπὶ τῆς Σεληνός !.. Τί νά πῶ ἐγώ ; Ὁ « Ἀντρακλός » μου ἐξαφάνιστηκε αὐτανδρος, πού κακοψόφο νάχει ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !..

Παίρνει βαθιὰ ἀναπνοή. Συνεχίζει :

— Εὐτυχῶς πού τυγχάνω τσακίνα καὶ μούρλια !.. Ἀλλοῦθς θά πέθαινα γεροντοκόρη κι' αἰπαρόθενος !.. Οἱ « Γαμπροὶ » θά ἐπιτέσουνε ὥσπερ λύκοι ἐπὶ ἀρνάκι τοῦ γαλάτου. Θά μὲ κατασπαράξουναι ἐκ φιλὰ καὶ χάδια !.. Θά γίνω ἀνάρπαστη, πού κακοχόνο νάχω !.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Κανένας δὲν τὴν προσέχει.

Ἡ Ταταμποῦ κι' ὁ Γιός τοῦ Ταρζάν ἀκοῦνε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα τὴ Τζέϊν. Τούς διηγίεται ἓνα τρομαχτικὸ ὄνειρο. Τὸ εἶδε ἀπόψε :

— Ἦτανε, λέει, μιὰ φωτεινὴ νύχτα. Ὁλόγιομο φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν διασχίζαμε τὴν πυκνὴ κι' ἀγρία Ζούγκλα. Τραβούσαμε γιὰ τὴ Μεγάλη Πηγὴ. Ὁ σύντροφός μου ζητοῦσε νά χτυπήσει κανέν' ἀγρίμι. Εἶχαμε μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα νά φάμε κρέας. Τέλος πτάνουμε στὴν Πηγὴ. Κρυβόμαστε πίσω ἀπ' ἓνα μεγάλο θάμνο. Ὁ Ταρζάν παραμονεύει τὰ ξαρκάδια πού θάρθουν νά πιοῦν γερό. Καὶ νά :

Ἐνα μεγάλο, καλοδρεμμένο, παρουνιάζεται. Σκύβει μὲ λαχτάρα στὸ καθάριο νεράκι. Ζητάει νά δροσίσει τὰ ξεραμένα χεῖλια του. Ὁ σύντροφός μου δὲν χάνει στιγμή. Τεντώνει τὸ τόξο. Σημαδεύει τ' ἀγρίμι. Ἡ σάϊτα σχίζει μὲ βοή τὸν ἀέρα. Τραβάει ἴσια. Καρφώνεται στὰ πλατεῖα ψαχνωμένα στήθια τοῦ ξαρκαδιοῦ ! Ὅμως τί παράξενο ! Τ' ἀγρίμι δὲν σωριάζεται κάτω γεκρό. Στὸ φῶς τοῦ ὀλόγιου φεγγαριοῦ τὸ διακρίνουμε καθαρά : Σηκώνεται στὰ πσινά του ποδάρια. Ὁρθὸ καθὼς στέκει, ἀρχίζει σιγά-σιγά νά μεταμορφώνεται. Ἀλίμονο ! Τὰ μάτια μας γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη ! Ἀπὸ ξαρκάδι πού εἶναι, γίνεται ἓνας ἀπαίσιος, τρομαχτικὸς βρυκόλακας. Στὸ δεξί του χέρι βρίσκεται τυλιγμένη μιὰ χρυσοπράσινη ὄχια ! Ὁ Ταρζάν γρήγορα συνέρχεται. Ἀτρόμητος ὅπως πάντα, τεντώνει πάλι τὸ τόξο του. Σημαδεύει τὸ βρυκόλακα. Ἐγὼ φοβάμαι. Κάνω νά τοῦ πιάσω τὸ χέρι. Νά τὸν συζητήσω. Ὅμως δὲν προφταίνω. Ἡ δευτέρα σάϊτα σφριρίζει μὲ λύσσα στὸν ἀέρα. Καρφώνεται στὰ στήθια τοῦ μισοσκελετωμένου Στοιχειοῦ. Ὁ Βρυκόλακας σηκώνει τὸ κοκαλιάρικο χέρι του. Πιάνει τὴ φαρμακερὴ σάϊτα. Τὴν ξεροζώνει ἀπ' τὰ στήθια του. Ἀμέσως, μ' ὀρμὴ καὶ δύναμη, τὴν καρφώνει ἀκριβῶς στὸ μέρος τῆς καρδιάς του. Ταυτόχρονα καγγάζει : — « Χό, χό, χό ! Μὴ κοπιάζεις ἄδικα παλικάρι μου ! Κανένας δὲν μπορεῖ νά σκοτώσει ἓνα... γεκρό ! » Ὁ Ταρζάν καὶ πάλι δὲν τὰ χάνει.

Πιετιέται ἀπ' τὸ θάμνο ποῦμα-
στε κρυμμένοι. Τραβάει τὸ μα-
χαίρι. Ρωτᾷ ἀγρία τὸ φριχτὸ
Βρυκόλακα : — « Πές μου ποῖδς
εἶσαι ; Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα ; » Ἐ-
κείνος τ' ἀποκρίνεται. Ἡ φωνή
του εἶναι ξερόη. Ὑπόκωφη. Λές
καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ βάθος στοι-
χειωμένου τάφου. Μουρμουρίζει
τὰ λόγια τοῦ τρελλοῦ καμπούρη
Ἐπιστήμονα : — « Εἶμαι ὁ δό-
κτωρ Κράμπ ! Ὁ Ἀτομικὸς Ἀν-
θρῶπος ! Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κό-
σμου ! Ὁ Κουρσάρος τῶν Οὐ-
ρανῶν ! Ὁ Κατακτητὴς τοῦ
Σύμπαντος ! Ὁ Ἀντίπαλος τοῦ
Θεοῦ ! » Ἀμέσως ἡ ὄψη του ἀρ-
χίζει ν' ἀλλάξει. Σιγά-σιγά με-
ταμορφώνεται πάλι. Ξαναγίνεται
τὸ παχὺ καλοθερμμένο ζαρκαδι.
Ὁ Ταρζάν γύνεται κατὰ πάνω
του. Τὸ κυνήγαει σάν τρελλός !
Εκεῖνο τὸ βάζει στὰ πόδια. Χά-
νεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὴς πυ-
κνὲς καταπράσινες φυλλωσιές !

Ἡ Τζέϊν τελειώνει τώρα :

— « Ὑστερα ξύπνησα ! Παρά-
ξενο ὄνειρο ἀλήθεια !

Ἡ Ταταμποῦ στέζει γιὰ λίγο
βαθιὰ συλλογισμένη. Τέλος ψι-
θυρίζει :

— Ἀλίμονο ! Μεγάλη συμφορὰ
μᾶς περιμένει ! Ὅσες φορὲς εἴ-
δα στ' ὄνειρό μου τὸ Βρυκόλα,
κα μὲ τὴ χρυσοπράσινη ὀχιά-
φοβερό κακὸ γίνεται.

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ξαφνικὰ θόρυβος ἀνθρώπου
ποῦ σκαρφάζονε, ἀκούγεται στὰ
κοντινὰ βράχια.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ
ὁμορφὴ μικρὴ ἀραπίνα, φτάνει
ἀλαφιασμένη στὴν κορφή... Μά-

τια ὀρθάνοιχτα. Ἐκφραση τρο-
μαγμένη. Φωνὴ πού πνίγεται
στὸ λαύγκι της :

— Μ' ἔστειλε ὁ πατέρας μου !..
Εἶναι καλὸς !.. Ἀγαπάει καὶ τὸν
Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ !.. Θέλει
νὰ σᾶς σώσει !.. Νὰ φύγετε ἀμέ-
σως ἀπὸ 'δῶ !.. Μεγάλο κακὸ
θὰ γίνῃ !..

Ἡ Τζέϊν ρωτᾷ ἀνήσυχη :

— Γιατί ; Τί τρέχει ; Τί πρόκει-
ται νὰ συμβεῖ ;

Ἡ μικρὴ Ἀραπίνα συνεχίζει :

— Ὁ κακὸς Γιαχάμπα !.. Ἐχρει-
σηκώσκει ἀμέτρητους ἰθαγε-
νεῖς !.. Ἐρχονται νὰ πατήσουν
τὸ βουνό σας. Νὰ φύγετε ἀμέ-
σως... Θὰ σᾶς πάρουν σκλά-
βες !..

Ἡ Χουχοῦ ἀναστενάζει :

— Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ
Θεοῦ τ' αὐτὶ !.. Ζωντοχηρούλα
εἶμαι... Μακάρι νὰ μὲ πάρου-
νε !.. Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ : Νὰ
δέσω τὸ γαῖδαρό μου !.. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !..

Ἡ Ταταμποῦ μ' ἓνα πῆδημα
βρίσκεται κοντὰ στὴ μικρὴ μαύ-
ρη. Ρωτᾷ :

— Λές ἀλήθεια ;

— Ναί !.. Ὁ πατέρας μου τοὺς
εἶδε... Τοὺς ἄκουσε...

— Τότε κᾶνε μου μιὰ χάρη :
Τρέξε γρήγορα στὸ θεόρατο
δέντρο τοῦ Νταμπούχ... Πέσ'
στὸ γοριλάνθρωπο πὼς κινδυνεύ-
ουμε...

Ἡ ὁμορφὴ Ἀραπινούλα πη-
δάει σάν ἀγριοκάτσικο τὰ τρο-
μαχτικὰ βράχια... Φτάνει γρή-
γορα κάτω. Τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει κατὰ τὸ Νοτιά...

Ἡ Ταταμποῦ κυττάζει ἀνή-
συχη τὴ Τζέϊν :

— Εἶναι τ' ὄνειρο πὺν εἶδες !

‘Ο Βρυκόλακας με τὴ χρυσοπρά-
σινη ὀχιά... Μεγάλο κακὸ μᾶς
περιμένει !.

Καὶ νά : Τὰ μαῦρα σύννεφα
τῆς σφοδρᾶς δὲν ἀργοῦν νά φα-
νοῦν...

‘Ο ἀπαίσιος φύλαρχος Γιαχά-
μα με τοὺς ἄγριους ἀραπάδες
του, ζῶνουν τὸ περήφανο ‘Ελ-
ληνικὸ βουνό...

Πάνω στὴν κορφή, οἱ τρεῖς
γυναῖκες κι’ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν,
βρίσκονται ξαφνικά περικυκλω-
μένοι.

‘Απὸ πούθενά δὲν θα μπορέ-
σουν νά ξεφύγουν...

‘Η βροντερὴ φωνὴ τοῦ Για-
χάμα φτάνει τώρα στ’ αὐτιά
τους :

— ‘Αν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σας,
παραδοθεῖτε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν
γλυτώνετε ἀπὸ μένα !.

‘Η Ταταμποῦ σκύβει ἀπ’ ἕναν
ἀκρινὸ βράχο τῆς κορφῆς. Φω-
νάζει περήφανα στοὺς πολιορ-
κητές :

— ‘Αδίκᾳ κοπιᾶτε, κακούρ-
γοι !. Κανένas ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ
πέσει ζωντανὸς στὰ χέρια σας...

‘Ο Θάνατος θὰ μᾶς σώσει ἀπ’
τὴ σκλαβιά καὶ τὴν ἀτίμωση !.

‘Ο Γιαχάμα διατάζει τώρα
νοὺς ἄγριους ἀραπάδες του. ‘Η
ἐπίθεση ἀρχίζει με λύσσα. ‘Ολοι
μαζὶ σκαρφαλώνουν στὰ τρομα-
χτικὰ βράχια. Προχωροῦν κατὰ
τὴν κορφή...

‘Η Ταταμποῦ, ἡ Τζέιν κι’ ὁ
γιὸς τοῦ Ταρζάν, γκρεμίζονται
ἀπὸ ψηλὰ μικρὰ βράχια καὶ πέ-
τρες... Σπέρνουν τὸν ὄλεθρο
στοὺς ἄγριους ἐπιδρομεῖς... ‘Ο-
μῶς ἐκεῖνοι εἶναι ἀμέτρητοι.
‘Ολο κι’ ἀνεβαίνουν. ‘Ολο καὶ

ζυγώνουν κατὰ τὴν κορφή...

‘Αλίμονο ! Τώρα ἔχουν ζώσει
στενὰ τὶς δυὸ ἡρώϊκὲς γυναῖκες.
Μαζὶ καὶ τ’ ἀτρόμητο παιδί.
‘Απὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τοὺς
πιάσουν ζωντανούς.

Μονάχα ἡ Χουζού μένει ἀτά-
ραχη. Καρφάκι δὲν τῆς καίγε-
ται γιὰ τὸ κακὸ πού γίνεται γύ-
ρω... Σαπλωμένη σ’ ἕνα βραχά-
κι, τακτοποιεῖ τὸ κομικὸ τσου-
λούφι τῆς. ‘Αναστενάζει :

— Καλὲ τί κακὸ εἶν’ αὐτό !..
‘Ολάκερη μάχη γίνεται ποῖος νά
με προτιορπάξει !. Μὰ τόσον
μούρλια τυγχάνω λοιπόν ; Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας !.

Οἱ δυὸ γυναῖκες βρίσκονται
σὲ τραγικὴ θέση. Δὲν φτάνει
ποῦχουν χάσει τοὺς συντρόφους
τους. Κινδυνεύουν τώρα νά γί-
νουν σκλάβες ἑνὸς ἀνθρωποπόμο-
ρου κτήνους : Τοῦ τρομεροῦ κι’
ἀπαίσιου Γιαχάμα.

‘Ο Θάνατος εἶναι χίλιες φορὲς
καλύτερος ἀπὸ μιὰ τέτοια κα-
τάντια !.

‘Ο Κραγιαμποῦ εἶναι σύμφω-
νος. Θὰ πεθάνει κι’ αὐτὸς μα-
ζὶ τους.

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀγκα-
λιάζονται. Φιλῶνται. ‘Αποχα-
ρετοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... ‘Ε-
τοιμάζονται νά γκρεμοτσακι-
στούν στὸ βάραθρο. Νὰ τελειώ-
σουν μιὰ γιὰ πάντα τὴ χιλιоба-
σανισμένη τους ζωὴ.

‘Ομῶς νά : ‘Ο Θεὸς δὲν θέ-
λει νά τοὺς ἀφήσει νά χαθοῦν.
Ταυτόχρονα σχεδόν, φτάνει
στοὺς πρόποδες τοῦ βραχώδικου
βουνοῦ ὁ Νταμπεύχ. Τὸν ἀκο-
λουθοῦν ἀμέτρητοι μεγαλόσωμοι
γοργίλες.

‘Ολοι μαζὶ σκαρφαλώνουν

Ἡ μικρὴ μαύρη φαίνεται τρομαγμένη. Ἀρχίζει νὰ τοὺς λέει...

σβέλτοι στὰ βράχια. Φτάνουν τὸ Γιαχάμπα καὶ τοὺς μαύρους του. Τρομαχτικὸ μακελειὸ ἀρχίζει.

Οἱ Ἀραπάδες καρφώνουν μὲ λύσσα τὰ μαχαίρια τους στὰ τριχωτὰ στήθια τῶν θεριῶν. Ὁμως κι' ἐκεῖνα τοὺς χτυποῦν μὲ χοντρά κλαδιά ποὺ κρατᾶνε στὰ μακρυνὰ τους χέρια. Οἱ μαῦροι κακοῦργοι χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους. Γκρεμοτσακίζονται στὸ φοβερὸ βάραθρο. Βρίσκουν φριχτὸ θάνατο!

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιμιπού, παρακολουθοῦν μὲ δέος τὴν ἀτέλειωτη γιγαντομαχία. Ἀπ' αὐτὴν θὰ ἐξαρτηθεῖ ἂν θὰ ζήσουν, ἢ θὰ πεθάνουν!

Ξαφνικά, τρομακτικὴ βοή ἀντηχεῖ στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα!

Ψηλά στὸν οὐρανὸ παρουσιάζεται ὁ φοβερὸς ἀτσαλένιος γίγαντας. Τὸ τεράστιο Ρομπὸτ τοῦ δόκτορα Κράμπ.

Τρέχει μ' αὐτὴν ταχύτητα. Γυρίζει ἀπ' τ' ἀπίστευτο ταξίδι του στὴ Σελήνη. Πρόχωρεῖ ἴσια κατὰ τὴν κορφή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει. Ἀπ' τὸ στρογγυλὸ παραθυράκι τοῦ στήθους τὶν πέφτουν μικρὲς ἀτομικὲς βόμβες. Τρομερὲς ἐκρήξεις γίνονται στὰ βράχια. Ἄνθρωποι καὶ γορίλες

τινάζονται στὸν ἀέρα ! Γκρεμο-
τσακίζονται στὸ βάραθρο !

Ὁ Νταμπούχ προφταίνει. Ἀρ-
πάζει στὰ τριχωτὰ μπράτσα του
τὸ Γιαχάμπα. Πηδάει σὰν λυσ-
σασμένο τσακάλι τὰ βράχια.
Φτάνει κάτω. Τρέχει. Ξεμακραί-
νει κάμποσο. Τέλος σταματᾷ.
Τὸν σηκώνει ψηλά. Ἀργίζει νὰ
τὸν χτυπάει κάτω. Μὲ δύναμη.
Σὰν χταπόδι ! Ταυτόχρονα μουγ-
γρίζει ἄγρια :

— Νταμπούχ ! Σκοτώνει ! Για-
χάμπα !

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

Ὅσοι ἔχουν μείνει ζωντανοί
ἀπὸ τοὺς ἀράπηδες καὶ τοὺς γο-
ρίλλες, σκορπίζουν τρομαγμένοι.
Τὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ
μένουν ἔρημα πάλι.

Ψηλά στὴν κορυφή, οἱ δύο
γυναῖκες κι' ὁ γιὸς τοῦ Ταρ-
ζάν, μὲ σηκωμένα κεφάλια πα-
ρακολουθοῦν τὸ τεράστιο Ρομ-
πότ. Τὸ σωτήρα τους. Φέρνει
βόλτες τώρα γύρω ἀπ' τὸ βουνό.

Ἀνείπωτη χαρὰ ζωγραφίζεται
στὰ πρόσωπά τους. Μ' ἓνα στό-
μα κι' οἱ τρεῖς, φωνάζουν :

— Γκαούσουρ ! Ταρζάαν !

Χειρογομοῦν σὰν τρελλοί !

Ἡ Χουχού δὲν ξέσει πὼς μέ-
σα στὸ Ρομπότ βρίσκεται κι' ὁ
χαμένος της Ποκοπίκο. Ζηλεύει
τις δύο γυναῖκες πού θὰ ξανά-
βρουν τοὺς συντρόφους τους.
Μουρμουρίζει κατασκαζομένη :

— Καλὲ πὼς κάνετ' ἐτσι !

Παρφ !.. Χαρὰ στοὺς ὁμορφο-
νεῖους !.. Καὶ χάρισμα νὰ μοῦ
τοὺς δινανε, δὲν τοὺς ἔπαιρνα !..

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία δὲν
προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λό-

για της. Ξαφνικά ἡ σιδερένια
πόρτα τῆς κοιλιᾶς τοῦ ἱπτάμε-
νου γίγαντα ἀνοίγει. Μέσ' ἀπ'
αὐτὴν ξεπετάγεται ὁ Ταρζάν. Πη-
δάει στὸ κενό. Στὴ ράχη του
ζωσμένο ἓνα ἀλεξίπτωτο. Ἡ
ὀμπρέλλα του ἀνοίγει διάπλατα.
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κα-
τεβαίνει τώρα ἀργὰ-ἀργὰ...
Προσγειώνεται ὁμαλά κι' ἀνά-
λαφρα στὴν κορυφή !..

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμποῦ
τὸν ἀγκαλιάζουν μὲ λαχτάρα.
Τοῦ γεμίζουν τὸ πρόσωπο φι-
λιά. Δάκρυα !..

Ἡ Ταταμποῦ μὲ τὸ κεφάλι
ψηλά ξεφωνίζει ἀκόμα. Ἡ ἄμοι-
ρη ἔχει βραχνιάσει :

— Γκαούσουρ !.. Γκαούσου-
ρ !..

Ἀλίμονο !.. Τὸ τρομαχτικὸ Ρομ-
μπότ χαμηλώνει τώρα. Φτάνει
λίγα μέτρα πάνω ἀπ' τὴν κορ-
φή !.. Ἀπλώνει τὸ τεράστιο σι-
δερένιο χέρι του. Ἀνοίγει τὴ
φοβερὴ δαγκάνα. Αὐτὴ πού βρί-
σκεται στὴν ἄκρη. Ἀρπάζει ἀπ'
τὴ μέση τὴν πανώρια Ἑλλη-
νίδα !..

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμποῦ τρέχουν νὰ τὴ σώσουν.
Ὅμως δὲν προφταίνουν. Τὸ χα-
λύβδινο Τέρας ἔχει κιόλας ἀνυ-
ψωθεῖ !.. Ἡ πόρτα τῆς κοιλιᾶς
του ξανανοίγει. Στ' ἀνοιγμά της
διακρίνονται ὁ Γκαούρ κι' ὁ Πο-
κοπίκο.

Τὸ Ρομπότ φέρνει τὴν Τατα-
μποῦ κοντὰ στὴν κοιλιά του. Ὁ
μελαψὸς Ἑλληνας ἀπλώνει τὰ
χέρια. Τὴν τραβάει μέσα...

Ἡ Χουχού βλέπει τὸ νάνο.
Γουρλώνει τὰ μεγάλα ζωμικά μά-
τια της. Ξεφωνίζει :

— Ἀντρακλάχι μου δυσθεό-

ρατο!.. Ζῆς λοιπόν, πού κακοψόφο νάχεις ;!

‘Ο Ποκοπίκο μόλις προφταίνει, νά τῆς φωνάξει :

— ‘Αλεβρουάρ, μωρή Ματζέλ !. Νά μοῦ φιλήσεις τὸν Καθαρό-αίμο !..

‘Η πόρτα ξανακλείνει. ‘Ο σιδερένιος γίγαντας ὑψώνεται σάν ρουκέτα στὸν οὐρανό.

‘Η Τζέιν κι’ ὁ Κραγιαμποῦ ἔχουν μαρμαρώσει πάνω στὴν κορφή. Μ’ ἀνοιχτὸ στόμα παρακολουθοῦν τὸ Ρομπότ... Τὸ βλέπουν νά χάνεται στὸ βάθος τοῦ γαλάζιου ὁρίζοντα.

‘Ο Ταρζάν τοὺς ἔξηγε :

— ‘Ο τρελλὸς ‘Επιστήμονας δέχτηκε νά λευτερώσει ἓναν ἀπ’ τοὺς δυὸ μας... Θὰ κρατοῦσε ὅμως τὸν ἄλλον!.. Θέλει νά γνωρίσει στὴν Ἀμερικὴ. Νά καταστέψει τὴ Νέα ‘Υόρκη!.. Σίγουρα ἐκεῖνος πού θάμεινε μαζί του, ἦταν χαμένος! Θάβρισκε φριχτὸ θάνατο!.. ‘Ο ὑπέροχος Γκαουρ θυσιάστηκε γιὰ νά μὲ σώσει!.. Ζήτησε νά μείνει ἐκεῖνος αἰχμάλωτος μέσα στὸ Ρομπότ. Ν’ ἀκολουθήσει τὸν Κράμπ στὸ τρελλό του ταξίδι!..

‘Οπως δὲν μποροῦ νά καταλάβω γιατί ὁ Καμπούρης ἄρπαξε τὴν Ταταμπού!.. Ἴσως νά τοῦ τὸ ζήτησε ὁ Γκαουρ... Γιὰ νά μὴ χερίσουν καὶ στὸ Θάνατο. ‘Οπως δὲν χώρισαν ποτὲ στὴ Ζωή!..

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, βουρκώνουν. Ψιθυρίζει :

— ‘Ο Θεὸς νά τοὺς βοηθήσει !.. ‘Ο Θεὸς νά δώσει νά σωθοῦν !.. Νά ξαναγυρίσουν γρήγορα κοντά μας !..

‘Η καρδιά τῆς Τζέιν σπαρά-

ζει στὸν πόνο. Πασχίζει νά κρύψει τοὺς λυγμοὺς πού τὴν πνίγουν...

‘Η Χουχού ἀναστενάζει :

— Τώρα ζωντοχίρεψα στ’ ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται... Μόνο μὴ τὸ μάθουν οἱ γαμπροὶ !.. Θά γίνω... ἀνάρπαστη!..

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Σ Τ Η Ν Ε Α Υ Ο Ρ Κ Η

Οἱ ἀντιαεροπορικὲς σειρήνες οὐρλιάζουν. ‘Η μεγαλύτερη πόλη τῆς Ἀμερικῆς βρίσκει ἀνάστατη! Τὰ ἑκατομύρια τῶν κατοίκων τῆς περνᾶνε στιγμὲς τραγικὲς! Πανικόβλητοι ἔχουν ξεχυθεῖ στοὺς δρόμους. Ξεφωνίζουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη! Ἀλαφιασμένοι τρέχουν νά κρυφτοῦν στὰ μεγάλα ὑπόγεια καταφύγια!.. ‘Ο ἕνας πέφτει πάνω στὸν ἄλλον. Ποδοπατιῶνται σάν καθούρια μέσα σὲ καλάθι. Καθ’ ἕνας ζηταεῖ νά σώσει τὸ κεφάλι του!.. ‘Ο κίνδυνος εἶναι ἀφάνταστα μεγάλος! Ποτὲ δὲν ἔχει βρεῖ τὴ Νέα ‘Υόρκη τέτοια συμφορά!..

‘Απ’ τὰ γύρω ‘Αεροδρόμια ἔχουν ξεσηκωθεί ἀμέτρητα καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα. Κυνηγοῦν στὸν οὐρανὸ ἓνα χαλύβδινο Τέρας...

Εἶναι τὸ τεράστιο Ρομπότ τοῦ δόκτορα Κράμπ. Δὲν εἶναι λίγες στιγμὲς ποῦχει φτάσει πάνω ἀπ’ τὴ μεγαλοῦπολη.

‘Ο τρελλὸς ‘Επιστήμονας ἔχει βάλει σ’ ἐνέργεια τὸ τρομερὸ σχέδιό του. Μὲ τίς μικρὲς ἀτομικὲς βόμβες πού ρίχνει, σπέρνει τὸν ὄλεθρο καὶ τὴ συμφορά!..

Τετράγωνα ὁλόκληρα ἀπὸ τε-

ράστια κτίρια τινάζονται στὸν αέρα!

Οἱ πιλότοι τῶν ἀεροπλάνων χτυποῦν ἀλύπητα μὲ τὰ πολυβόλα τους τὸν ἱπτάμενο Γίγαντα.

Χαμένος κόπος!.. Τίποτα δὲν παθαίνει!.. Οἱ μεγάλες βαριές σφαῖρες, δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ τοῦ κάνουν κακό!..

Ὁ θώρακας τοῦ Ρομπὸτ εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ παράξενο μῖγμα μετάλλων. Ἄτρωτο! Ἄπρόσβλητο κι' ἀπ' τὸ βλήμα ἀκόμα τοῦ μεγαλύτερου κανονιοῦ!..

Τὸ ἀκίνητο αὐτὸ τέρας τ' οὐρανοῦ, συνεχίζει ἀνενόχλητο τὸ καταστρεπτικὸ του ἔργο!..

Κυτᾶτε το!.. Αὐτὴ τὴ στιγμή μ' ἀνοιγμένα τ' ἀπέραντα παρὰ ξένα χέρια του, σχίζει μὲ ταχύτητα κερανοῦ τὸν αέρα!.. Τραβάει ἴσια ἐκ κάποιον θεόρατον οὐρανοξύστη. Χτυπάει πάνω του μ' ἀφάνταστη ὀρμή!..

Ὁλόκληρο τὸ πάνω μέρος τοῦ μακρόστενου κτιρίου κόβεται. Γκρεμίζεται!.. Πέφτει βαρὺ στὴ λεωφόρο. Καταπλακώνει χιλιάδες ἄμοιρους ἀνθρώπους ποὺ τρέχουν νὰ σωθοῦν.

Τὸ φοβερὸ Ρομπὸτ δὲν παθαίνει τίποτα. Ἐξακολουθεῖ τὴν τραγικὴ του πορεία...

Νὰ ὅμως!.. Ἡ πόρτα τῆς σιδερένιας κοιλίας του ἀνοίγει ξαφνικά. Δυὸ ἀνθρωποὶ πηδοῦν ἔξω μ' ἀλεξίπτωτα. Εἶναι ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού. Στοὺς ὤμους τοῦ Ἑλλήνα, βρίσκεται θρονιασμένος ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο...

Ὁ χαλύβδινος Γίγαντας ταλαντεύεται γιὰ λίγο στὸ κενό. Προχωρεῖ σὰν ἀκυβέρνητος. Τρικλύζει στὸν αέρα μεθυσμένα...

Τέλος ἀλλάζει ξαφνικὰ κατεύθυνση. Τραβάει πρὸς τὰ ἐπάνω... Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ...

Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ νάνος, πέφτουν μὲ τ' ἀλεξίπτωτα σὲ μιὰ μεγάλη Πλατεία τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ Ρομπὸτ ἔχει σταματήσει πιά. Οἱ τρομοκρατημένοι κάτοικοι ἀρχίζουν νὰ ξεθαρρεύουν. Ἀμέτρητα μπουλούκια ξεπεπῶνται ἀπ' τὰ καταφύγια. Ἡ μεγάλη Πλατεία μοιάζει τώρα μὲ φουρτουνιασμένη ἀνθρωποθάλασσα!..

Ὅλοι μαζί χύνονται νὰ λυντσάρουν τοὺς τρεῖς «Κακούργους». Νομίζουν πὸς αὐτοί, πρὶν ἀπὸ λίγο, πετοῦσαν τὶς βομβες ποὺ σκόρπιζαν τὸν δειδρό καὶ τὴ συμφορά στὴν πόλη.

Ὁ Ποκοπίκο τραβᾶει τὴν χατζάρα του. Ἀναστενάζει:

— «Ε, ρε λαὸς γιὰ σφάξιμο!.. Ἀμάν, ψυχούλες ποὺ θ' ἀναπάψω πάλι!..

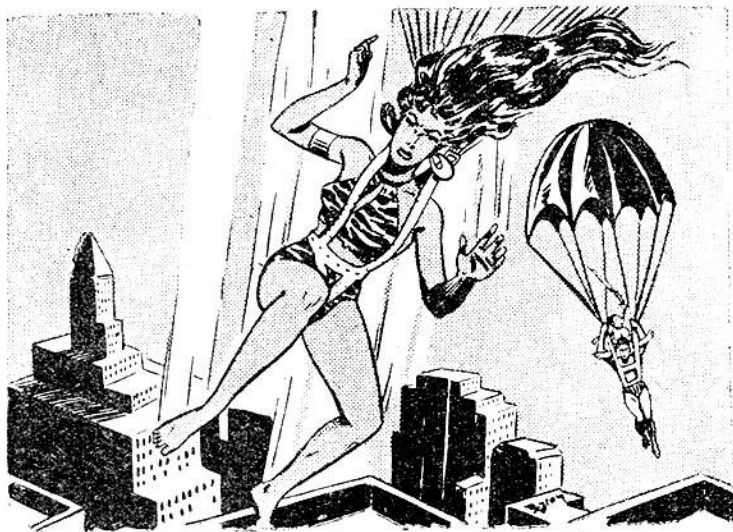
Οἱ Ἀμερικανοὶ Πόλισμαν μὲ μεγάλες προσπάθειες καταφέρνουν νὰ συγκροτήσουν τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού πέφτουν στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας. Μονάχα ὁ Ποκοπίκο ξεφεύγει μὲ τρόπο. Μπερδεύεται στὴ μανιασμένη ἀνθρωποθάλασσα. Χάνεται. Μουρμουρίζει:

— «Ἄς ζήσουνε κι' ἀπόψε! Τοὺς σφάζω ἀπὸ Δευτέρα!

Ὅμως ὁ πονηρὸς νάνος δὲν φεύγει. Τριγυρίζει πάντα κοντὰ στοὺς δυὸ ἀγαπημένους συντρόφους του.

Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, κάνει πρόχειρη ἀνάκριση

Οἱ δύο Ἕλληνες πέφτουν μὲ τ' ἀλεξίπτωτα. Ὁ Ποκοπλίο ἔχει κολλήσει: σὰν οτρεῖδι στὴ ράχη τοῦ Γκαούρ.

στὸ παράξενο μελαφὸ ζευγάρι. Ρωτάει ποιοὶ εἶναι; Πὼς βρέθηκαν στὸ τεράστιο Ρομπότ; Ποιὸς ἄλλος ἔμεινε μέσα σ' αὐτόν, σὰν πῆδησαν μὲ τ' ἀλεξίπτωτα;

Ὁ Γκαούρ τοῦ μιλáει γιὰ τὸ δόκτορα Κράμπ. Τὸν τρελλὸ Ἐπιστήμονα. Ἐξηγεῖ πὼς ἦρθε μὲ τὸ σατανικὸ μηχανήμα στὴ Ζούγκλα. Περιγράφει τὰ ταξίδια στὴ Σελήνη.

Τέλος καταλήγει:

— Πρὶν ἀπὸ λίγο φθάσαμε ἔδω. Ὁ Κράμπ ἦρθε νὰ καταστρέφει τὴ μεγάλη πόλη σας... Ἐγὼ κι' ἡ συντροφισσά μου ζητούσαμε νὰ τὸν ἐμποδίσουμε.

Δὲν μπορέσαμε νὰ κάνουμε τίποτα. Τότε πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν χτυπήσω. Μονάχα ἔτσι θὰ σταματοῦσε τὴν καταστροφή. Ὅμως δὲν πρόφτασα. Ὁ μικρὸς νάνος ποὺ βριακόταν μαζί μας, ἔκανε κάτι καλύτερο. Ἀρπάξε ἀπ' τὸ μανιασμένο Σοφὸ τὰ χοντρά γυαλιά του. Τὰ πέταξε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τεράστιου μηχανικοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κράμπ ἔπαψε νὰ βλέπει χωρὶς αὐτά. Ἔτσι βρήκαμε τὴν ευκαιρία. Φορέσαμε δύο ἀλεξίπτωτα. Ἀνοίξαμε τὴ σιδερένια πόρτα. Πηδήσαμ' ἔξω. Καθὼς ἔπεφτα, πρόσεξα πὼς τὸ Ρομπότ ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται. Προχώρησε γιὰ

λίγο σάν ἀκυβέρνητο. Φαίνεται πώς ὁ τρελλὸς Σοφὸς εἶχε παραιτήσει τὸ πηδάλιο. Ἐφαγε νὰ βρεῖ τὰ γυαλιά του. Καὶ δὲν θ' ἀργήσει νὰ τὰ βρεῖ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πιστεύουν φυσικὰ τὸν Γκαούρ. Βάζουν κι' αὐτὸν καὶ τὴ συντροφισσά του σ' ἓνα ἀπ' τ' αὐτοκίνητα τῆς Ἀστυνομίας. Ξεκινᾶνε. Τοὺς πηγαίνουν γιὰ τὸ Τμήμα...

Τὸ πλῆθος οὐρλιάζει ἄγρια :
— Θάνατος ! Θάνατος στοὺς κακούργους !

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Καὶ νά : Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔχει προλάβει νὰ προχωρήσει οὐτὲ μισό χιλιόμετρο. Τρομακτικὴ βοή ἀντηχεὶ στὸν οὐρανό. Ὁ τεράστιος χαλύβδινος γίγαντας παρνούσεται πάλι ! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ταλαντεύεται. Πετᾶει σταθερά. Εἶναι φανερό πώς ὁ δόκιμος Κρόμπ ἔχει βρεῖ τὰ γυαλιά του. Τάχει ξαναφορέσει.

Τὸ τρομερὸ Ρομπότ φέρνει μερικὲς βόλτες πάνω ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Ξαναρίχνει τίς μικρὲς ἀτομικὲς του βόμβες. Τρομακτικὲς ἐκρήξεις ἐπακολουθοῦν ! Οἱ κάτοικοι παθαίνουν πάλι πανικό. Τρομαγμένοι τρέχουν ξανά νὰ κρυφθοῦν στὰ ὑπόγεια καταφύγια...

Τὸ σιδερένιο Ἰέρας χαμηλώνει τώρα. Φτάνει πάνω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀστυνομίας. Ἀπλώνει τ' ἀπέραντο χέρι του. Τ' ἀρπάζει μὲ τὴ δαγκάνα. Τὸ σηκώνει ψηλά !

Τρελλοὶ ἀπὸ τρόμο οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ βρίσκονται μέσα, πηδῶν ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα.

Πέφτουν μ' ὄρη κατὰ. Τραυματίζονται βαριά.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ δὲν προφταίνουν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Μένουν αἰχμάλωτοι στὸ δ. χημα...

Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται ψηλὰ στὸν οὐρανό. Πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα. Ὁ χαλύβδινος γίγαντας διασχίζει τὸ κενὸ μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα !

Τέλος ἡ φόρα του ἀρχίζει νὰ κόβεται. Σιγά-σιγά χαμηλώνει...

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ σκύβουν. Κυττάζουν κατὰ ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ αὐτοκινήτου. Βρίσκονται πάνω ἀπὸ ἓνα μικρὸ καταπράσινο νησάκι. Γύρω ἀπλώνεται μιὰ ἀπέραντη φουρτουνιασμένη θάλασσα... Ἀτέλειωτος ὠκεανός ! Ἄλλη στεριά δὲν φαίνεται πουθενά.

Τὸ Ρομπότ προσγειώνεται στὸ κέντρο τοῦ ξωτικοῦ νησιοῦ. Ἀφήνει τ' αὐτοκίνητο κάτω. Οἱ δύο μελαφοὶ σύντροφοι πετιώνται ἔξω. Κυττάζουν χαμένα τὸ μαγευτικὸ μέρος ποὺ βρίσκονται.

Πυκνὴ βλάστηση σκεπάζει τὴ γῆ. Γύρω ἀμέτρητα δέντρα. Γεμάτα γλυκόχυμοι, μυρωδάτοις καρπούς. Πάνω στὰ κλαδιά τους χιλιάδες πολύχρωμα καὶ γλυκόλαλα πουλιά. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγὲς μὲ κρυσταλλένιο νερό.

Ξαφνικά ἓνα μικροσκοπικὸ πλάσμα ξεπετάγεται μπροστά τους :

— Γειά-χαρά ντάν ! Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐλόγου μου !

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος εἶχε καταφέρει νὰ κολλήσῃ ἀπαρτήρητος, πίσω στὴ σκάφη τοῦ αὐτοκινήτου τῶν Ἀστυνομ.

μικῶν. Ἦθελε νὰ μάθει σὲ ποιά φυλακὴ θὰ κλείσουν τοὺς δυὸ ἀγαπημένους συντρόφους του. Ἔτσι, ὅταν τὸ Ρομπὸτ ἀρπάξε με τὴν τρομερὴν δαγκάνα του τ' αὐτοκίνητο, βρέθηκε κι' αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, αἰχμάλωτος τοῦ τρελλοῦ Ἐπιστήμονα.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κυττάζει τώρα μὲ θανατασμό τὸ ὑπέροχο μέρος πού βρίσκονται. Ψιθυρίζει :

— Φίνο νησάκι ! Πολὺ τὸ γουστάρω, ἄδερφέ μου ! Ἄμα φύγουμε νὰ τὸ πάρουμε μαζί.

Στὸ μεταξὺ ἡ πόρτα τῆς κοιλιᾶς τοῦ σιδερένιου Ρομπὸτ τρίζει. Ἀνοίγει ἀργά. Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας πηδαίει ἔξω. Τὰ μεγάλα βαθουλωμένα μάτια του, λάμπουν· παράξενα. Βρίσκεται ἀκόμα στὴν κρίση τῆς τρέλλας του. Ξεφωνίζει βραχνά. Ἄγρια :

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Κράμπ ! Ὁ ἀτομικὸς Ἀνθρωπος ! Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου ! Ὁ Κουρσάρος τῶν Ὀδρανῶν ! Ὁ Κατακτητὴς τοῦ Σύμπαντος ! Ὁ Ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ !

Ὁ Ποκοπίκο ὑποκλίνεται. Μουρμουρίζει βαριά :

— Χαίρω πολὺ, φίλε !.. Τοῦ λόγου μου τυγχάνω Ποκοπίκος ὁ τρομερός. Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων !.. Γόης φιδιῶν καὶ γυναικῶν. Προσάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων !.. Ἀντρακλας δυσθεόρατος καὶ πτυχιούχος Σφάχτης. Ὅλε !..

Ὁ νάνος δὲν προφταίνει καλά-καλά, νὰ τελειώσει τοὺς τίτλους του. Ξαφνικά ὁ δόκτωρ Κράμπ βγάζει σπαραχτικὸ ξεφωνητό. Τινάζει μὲ φρίκη τ' ἀριστερὸ του ποδάρι...

Μιά φαρμακερὴ κόμπρα τὸν ἔχει δαγκώσει. Κάνει τώρα νὰ ξεφύγει ἀπὸ κοντὰ του.

Ὁ Γκαοῦρ μ' ἓνα πῆδημα τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Λίγο πρὶν κάτω ἀπ' τὸ ἀπαισιό πλατὺ κεφάλι της. Ἡ σιδερένια πλάμη του τὴ σφίγγει ἀφάνταστα. Τὸ τρομερὸ φίδι κουλουριάζεται γρήγορα στὸ μελαγχρό του μπράτσο. Σφίγγεται κι' αὐτὸ μὲ λύσσα... Τὸ χέρι τοῦ ἀτρόμητου γίγαντα μελανιάζει. Τὸ αἷμα παύει νὰ κυκλοφορεῖ στὶς φλέβες... Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ στόμα τῆς κόμπρας βγαίνει παρᾶξενος ρόγχος. Τὸ κρῦο κορμὶ τῆς σφίγγεται γιὰ μὰ ἀκόμα φορὰ... Τέλος ἀρχίζει νὰ παραλύει...

Ὁ Γκαοῦρ παρατάει πρὶν τὸ λαιμὸ της. Τινάζει μ' ἀηδία τὸ χέρι του... Τὸ φαρμακερὸ φίδι πετάγεται μακριά. Πέφτει πάνω στὸ πυκνὸ καταπράσινο γρασιδί. Μένει ἀκίνητο. Εἶναι πνιγμένο!..

Ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας βγάζει ἓνα δεύτερο τώρα ξεφωνητό. Σωριάζεται κάτω. Οἱ πόνοι πού νοιώθει εἶναι ἀβάσταχτοι. Σταράζει σὰν ψάρι στὴ στεριά !..

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας καὶ πάλι δὲ χάνει στιγμή. Πέφτει κι' αὐτὸς κάτω. Βρίσκει στὸ ποδὶρι τοῦ Σοφοῦ τὸ δάγκωμα τῆς κόμπρας. Κολάει πάνω τὰ χεῖλια του. Ἀρχίζει νὰ τὸ βυζαίνει... Ὁ Γκαοῦρ τραβάει ἔτσι τὸ θανατερό φαρμάκι τοῦ φιδιοῦ. Τὸ παίρνει στὸ στόμα του. Κάθε τόσο ἀνασηκώνεται. Φτύνει μὲ βιάση...

Στὸ διάστημα αὐτὸ παίρνει τὴ θέση του ἡ Ταταμπού. Κι-ἀλάει τὰ χεῖλια της στὴ μικρὴ

πληγή του Σοφοῦ. Βυζαίνει κι' ἐκείνη τὸ φαρμάκι.

Ὅταν χρειάζεται νὰ τὸ 'φτύσει, ὁ Γκαούρ εἶναι ἔτοιμος. Ξαναρχίζει ἐκείνος...

Οἱ δύο σύντροφοι, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, παίζουν κορώνα γράμματα τῇ ζωῇ τους !.. Ἄν ἔτυχε νάχουν τὴν παραμικρὴ ἀμυχή στὸ στόμα, πᾶνε χαμένοι. Τὸ φαρμάκι τοῦ φιδιοῦ θὰ εἰσχωρήσει μέσα σ' αὐτή. Τὸ αἷμα τοῦ «τυχεροῦ» θὰ γεμίσει δηλητήριο... Φριχτὸς θάνατος τὸν περιμένει !..

Ὅμως τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν γίνεται. Τ' ἀντίθετο μάλιστα : Ὁ δόκτωρ Κράμπ σιγὰ—σιγὰ συνέρχεται. Οἱ τρομεροὶ πόνοι λιγοστεύουν... Σταματοῦν...

Ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας πετιέται ὀρθὸς. Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ τὸν ἔχουν σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο !..

Καὶ νά : Κυττάζει τώρα μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη τὸ ὑπέροχο ζευγάρι. Ψιθυρίζει :

—Σὰς εὐχαριστῶ !.. Κινδύνεψατε τῇ ζωῇ σας γιὰ νὰ μὲ σώσετε !.. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ !..

Ὁ Κράμπ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος Συνεχίζει :

—Ὁ Θεὸς σὰς ἔχει χαρίσει τὴν ὁμορφιὰ τῶν λουλουδιῶν, τὴ δύναμη τῶν λιονταριῶν, τὴν καλωσύνη τῶν Ἀγγέλων !.. Κρῖμα πὺν δὲν ἔχετε ἀποκτήσει ἓνα Παιδί !.. Θὰ μπορούσα νὰ τοῦ διδάξω ὅλες τὶς ἀνθρώπινες γνώσεις !.. Ὅλες τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες !.. Θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ὁ τελειότερος Ἄνθρωπος τῆς Γῆς !.. Ἰσχυρός, ἀκα-

τάβλητος, παντοδύναμος, καταπληκτικὸς !..

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ὁ Ποκοπίκο σκουντάει μὲ τρόπο τὴν Ταταμποῦ. Ψιθυρίζει :

—Σὰν νὰ σοβάρεινε ὁ μάρμπα Καράφλας !.. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ τρελλὰρα του πῆγε περιπατο !..

Παραμυθικά. Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ τὸ ξέρουν : Τὸ δάγκωμα τῆς Κόμπρας πάνω σ' ἓνα τρελλό, ἔχει θαυματουργὸ ἀποτέλεσμα. Τὸν ξαναφέρει γιὰ πάντα στὰ λογικά του. Φτάνει μονάχα νὰ σωθεῖ ἀπ' τὸ θανατερὸ φαρμάκι τῆς.

Αὐτὸ γίνεται καὶ τώρα : Ἡ ὑπερφυσικὴ διάνοια τοῦ σοφοῦ Ἐπιστήμονα, ἔχει ξανάβρει τὴν ἰσορροπία τῆς. Ὁ δόκτωρ Κράμπ ξαναβρίσκει μαζὶ καὶ τὴν παλιὰ καλωσύνη του.

Μὲ τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμποῦ καὶ τὸν Ποκοπίκο, προχωροῦν τώρα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταπράσινου μαγευτικοῦ νησιοῦ.

Κάπου ἐκεῖ βρῖσκεται ἓνας τεράστιος κούφιος βράχος. Ἀπὸ κάποιο στενὸ σποτεινὸ ἀνοιγμα, μπαίνουν μέσα...

Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας ψάχνει μὲ τὴ χεῖρ του στὸ σκοτάδι. Γυρίζει ἓνα διακόπτη. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κούφιου βράχου φωτίζεται ἐκτυφλωτικά. Εἶναι τεράστιο ἐπιστημονικὸ Ἐργαστήριο. Ἀμέτρητες ἡλεκτρικὲς συσκευὲς κι' ἄλλα παράξενα μηχανήματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου σαστίζει νὰ τὰ βλέπει !.,

‘Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζεται :
— Μπαάβο Μπάριπα !.. Φίνο
τὸ μαγαζάκι σου !.. Πολὺ τὸ
γουσταρῶ, ἀδερφέ μου !..

‘Ο δόκτωρ Κράμπ ἐξηγεῖ
στοὺς δυὸ μελαφροὺς συντρόφους :

— Ἐδῶ εἶναι τὸ κρυφὸ ἐπ-
στημονικὸ μου Ἐργαστήριον !..
Κανένas δὲν μπόρεσε, οὔτε θὰ
μπορέσει ποτὲ νὰ τ’ ἀνακαλύψει...
Τὸ νησί αὐτὸ εἶναι ἀγνωστο
στὸν Κόσμο. Κανένas χάριτης
δὲν τὸ σημειώνει... Πρὶν ἀπὸ
καιρὸ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μεγά-
λη ὕψαλος... Ἡ θάλασσα κυ-
ματίζει πάνω ἀπ’ αὐτήν... Ἐγώ,
μὲ ἀτομικὴ ἐκρηξὴ τὴν ἔφερα
στὴν ἐπιφάνεια... Μὲ μεγάλες
ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις ἔκανα
τὶς πέτρες τῆς γῶμα. Μὲ «Κύ-
ματα ζωῆς» φούντωσα τὴν τρο-
πικὴ βλάστηση ποὺ βλέπετε.
Ἀπὸ μακρινὲς ξωτικὲς γῶρες
ἔφερα τὰ πολύχρωμα γλυκόλαλα
πουλιά... Οἱ πηγὲς μὲ τὸ κρυ-
σταλλένιον νερὸ εἶναι τεχνητές.
Κρυφὰ φίλτρα καθαρίζουν τὸ
νερὸ τῆς θάλασσας !.. Ἀκόμα
κι’ αὐτὸν τὸν τεράστιον βράχο,
ἐγὼ τὸν κούφωσα... Ἐχω κου-
βαλῆσει ἐδῶ ὅλα τὰ ὄργανα, συ-
σκευὲς καὶ μηχανήματα ποῦχω
ἐφεύρει. Ἐχω στὴ διάθεσή μου
ὅλα τὰ μέταλλα καὶ τὶς γνωστὲς
καὶ ἀγνωστὲς χημικὲς οὐσίες...
Μπορῶ νὰ κάνω ὅτι θέλω !..
Στὸ χέρι μου εἶναι πιά ἡ εὐτυ-
χία τῆς Ἀνθρωπότητος ἢ δυ-
στυχία τῆς. Ἡ ζωὴ ἢ τὸ τέλος
τοῦ Κόσμου !..

‘Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μ’
ἀνείπωτο θαυμασμό. Σὲ μιὰ στι-
γμὴ ρωτᾷ :

— Δὲν μοῦ λὲς, Μπάριπα...

Θέλεις καὶ τὰ λὲς αὐτά, γιὰ σοῦ.
φεύγουνε :

‘Ολοι, μαζί πάλι βγαίνουν ἔ-
ξω. ‘Ο δόκτωρ Κράμπ δείχνει
στοὺς δυὸ συντρόφους ἓνα ἄλλο
στενὸ ἄνοιγμα στὸν τεράστιον
βράχο. Τοὺς ἐξηγεῖ :

— Εἶναι μιὰ μικρὴ ἥσυχη φω-
λιά... Ἐδῶ θὰ μείνετε ἐσεῖς...
Θέλω γρήγορα νὰ μοῦ χαρίσετε
ἓνα γιό !.. Θὰ τὸν κάνω διάδοχόν
μου !.. Θὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος
ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου !.. Σο-
φός, παντοδύναμος, καταπλη-
κτικὸς !..

Ἡ Ταταμποὺ χαμηλώνει τὰ
μάτια. Ψιθυρίζει :

— Δὲν εἵμαστε ἀκόμη παν-
τρεμμένοι... Δὲν πλαγιάζουμε
τὶς νύχτες μαζί...

‘Ο φαλακρὸς καμπούρης θυ-
μώνει :

— Νὰ παντρευτεῖτε ! ‘Ο με-
γάλος Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ τὸ
γάμο σας ἀπὸ ψηλά !

‘Ο Νάνος συμφωνεῖ :

— Καλὰ σᾶς λέει ὁ Μπάριμπας..
Ἄντε λοιπὸν νὰ φάμε κανένα
κουφέττο !..

‘Ο Γκαοὺρ ἐξηγεῖ τώρα στὸ
σοφὸ Ἐπιστήμονα !

— Ἐχουμε κάνει ὄρκο νὰ
παντρευτοῦμε στὴν Πατρίδα
μας.. Ἡ μοῖρα δὲν μᾶς ἔχει ἁ-
ξιώσει ἀκόμα νὰ πατήσουμε τὸ
ἅγιον γῶμα τῆς.

— Ποιὰ εἶναι ἡ Πατρίδα σας !

— Ἡ Ἑλλάδα !

Τὰ μάτια τοῦ Κράμπ λάμπουν
παράξενα :

— Ἡ Ἑλλάδα ; Ἡ ἀθάνατη
γῶμα ποὺ σκόρπισε στὸν Κόσμο
τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ ! Ἐλᾶ-
τε λοιπὸν μαζί μου... Τὸ Ρομ-
πὸτ μᾶς περιμένει...

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

"Ανοιξη !.. Τὰ δέντρα πράσινα, λουλουδιασμένα... Οἱ ἀγροὶ γεμάτοι παπαροῦνες !.. Μυρωμένο ἀγεράκι χαϊδεύει τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

Βρισκόμαστε κἀπου στὴν 'Ελλάδα...

"Ενας γέροντας χωριστὴς παππὰς βαδίζει ἀργὰ μὲ τὸ ραβδί του. Προχωρεῖ σ' ἕνα ἐξοχικὸ μονοπάτι... Σὲ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται κἀπου ἐρημικὸ ξωκκλήσι... Πηγαίνει ν' ἀνάψει τὰ καντήλια. Νὰ προσευχηθεῖ...

Σαφνικὰ στ' αὐτιά του φτάνει παράξενη μακρινὴ βοή. Σὲ λίγες στιγμὲς, ἡ βοή αὐτὴ, γίνεται τρομαχτικὸς κρότος. Δὲς καὶ πέφτουν συνέχεια, χιλιάδες κεραυνοί.

"Ο ἄμοιρος παππὰς σταματᾷ. Μαρμαρώνει στὴ θέσῃ πού βρίσκεται. Ψηλά στὸν οὐρανὸ ἀντικρύβει ἕναν ἀλόκοτο σιδερένιο γίγαντα... Δυσκολεύεται νὰ πιστέψει στὰ μάτια του...

Καὶ γὰρ : Οἱ τρομαχτικοὶ κρότοι σταματᾶνε τώρα. Μονάχα βοὴ ἔλκε ἀκούγεται. Τὸ χαλύβδινο Τέρας τ' οὐρανοῦ, χαμηλώνει ἀργὰ. Φτάνει κἀτω. Τὰ τεράστια πόδια του πατοῦν στὸ ἀνοιξιὰτικο καταπράσινο χαλὶ τῆς γῆς. Μένει ἀκίνητο.

"Η σιδερένια πόρτα τῆς κοιλάδας του ἀνοίγει ἀμέσως. Πρῶτος ξεπετάγεται ἀπὸ μέσα ἕνας μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος. Φιλάει μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι τοῦ Δέσποτα :

— Τὴν εὐχὴ σου νᾶχω Παππούλη μου !.. Μπὰς καὶ σοὺ βρίσκειται κανένα πρόσφορο, νὰ δοῦ-

με τι θὰ γίνουμε ;

"Απ' τὴν κοιλιὰ τοῦ Ρομπότ βγαίνει τώρα μιὰ πανόρια μελαψὴ κόρη. Φιλάει κι' αὐτὴ τὸ χέρι τοῦ κατὰπληκτου παππά. Τὴν ἀκολουθεῖ ἕνα γιγαντόσμοιο, μελαψὸ παληκάρι. Κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Τελευταῖος βγαίνει ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ, ἕνας μικροκαμωμένος γέροντας. Φαλακρὸς καὶ καμπούρης. Μὲ χοντρά γυαλιὰ στὰ μάτια.

"Ο δόκτωρ Κρέμπ ἐποκλίνεται μπροστὰ στὸ Δέσποτα. Τοῦ δείχνει τοὺς δύο νέους :

— Εἶναι ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού... Στὶς φλέβες τους τρέχει τὸ ἱερὸ κι' ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα !.. Οἱ καρδιὲς τους εἶναι δεμένες μὲ τὴ λουλουδένια ἀλυσίδα τῆς Ἀγάπης... Θέλουν νὰ παντρευτοῦν...

"Ο σεβάσμιος γέροντας ἱερέας, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Γκαούρ... Ταταμπού... Παράξενα ὀνόματα !..

Ρωτᾷ τοὺς δύο νέους :

— Μήπως δὲν εἴσατε χριστιανοί ;

"Ο Ἐπιστήμονας ἀποκρίνεται γιὰ λογαριασμὸ τους :

— Ναι, γέροντα... Δὲν εἶναι χριστιανοί, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάνεις...

"Ο Ποκοπίζο κουνάει τὸ κεφάλι :

— Ἀδερφέ μου, βαφτίσια μοῦ μυρίζονται... Ἄντε τώρα νὰ βρεθεῖ κολυμπήθρα πού νὰ χωράει τόν... καπετὰν Μαντράχαλο !..

"Ο Παππὰς δὲν φέρνει ἀντίρρηση. Ψιθυρίζει :

— Ἀς γίνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !..

Προχωρεῖ ἀργά. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται τὸ ἐρημικὸ ξωκκλήσι. Χτυπάει τὴν καμπάνα του... Μπαίνει μέσα... Φτάνει στὸ Ἱερό... Φοράει τὸ πετραχεῖλι... Ἐτοιμάζεται γιὰ τὰ δυνὸ Μυστήρια ποὺ θὰ κάνει.

Ἡ Ταταμποῦ κόβει ἀπὸ γύρω παπαροῦνες. Κι' ἄλλα ἀγριολοῦλουδα. Στολίζει τὰ σγουρά μαῦρα μαλλιά της...

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει γονατίσει δακρυσμένος. Φιλάει τὸ ἱερὸ χῶμα τῆς δοξασμένης Πατρίδας του.

Ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας τὸν βλέπει. Κάνει κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο...

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, μπαίνουν στὴν Ἐκκλησιά.

Ὁ Παππὰς ἀρχίζει νὰ ψέλνει...

Ὁ Ποκοπίκο σκουντάει τὸν Κράμπ :

— Τὸ λοιπὸν Μάρμπα, νᾶμαστ' ἐξηγημένοι : Ἐγὼ νοννὸς κι' ἐσὺ κουμπάρος ! Τοῦ λόγου μου θὰ τοὺς βαπτίσω καὶ τοῦ λόγου σου θὰ τοὺς στεφανώσεις !..

Ἡ λειτουργία προχωρεῖ... Ὁ Παππὰς ἀγιάζει νερό. Ραντίζει πρῶτα τὸν Γκαοὺρ :

— Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ...

Ὁ μικροσκοπικὸς Νοννὸς φωνάζει τ' ὄνομα :

— Κωνσταντῖνος !

Ὁ Δέσποτας ἐπαναλαμβάνει :

— Κωνσταντῖνος... Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, Ἀμήν !..

Σὲ λίγο μὲ τ' ἀγιασμένο νερὸ ραντίζει τὴν πανώρια Ταταμποῦ :

— Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἑτοιμο καὶ τὸ δικό της ὄνομα :

— Ἐλένη !

Ὁ Παππὰς ἐπαναλαμβάνει σὰν ἡχώ :

— Ἐλένη... Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀμήν !..

Μετὰ τὴ βάπτισι ἀκολουθεῖ ὁ Γάμος. Κουμπάρος εἶναι τώρα ὁ δόκτωρ Κράμπ.

Ὁ νάνος τρέχει ἔξω. Φτιάγνει γρήγορα δὺς μικρὰ στεφάνια ἀπὸ ἀγριολοῦλουδα. Μ' αὐτὰ γίνεται ἡ στέψη...

Σὲ λίγο ὅλα ἔχουν τελειώσει. Βγαίνουν ἀπ' τὴν Ἐκκλησιά... Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποῦ εἶναι πιά παντρεμένοι.

Ὁ Ποκοπίκο μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὸ λαιμὸ τοῦ «Γαμποῦ». Τὸν φιλάει τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ :

— Γιά σου... Κωστάκη μου λεβέντη. Νὰ χαίρεσαι τό... Νοννό σου !..

Ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Γκαοὺρ, μ' ἄλλο πήδημα, βρίσκεται στὴν ἀγκαλιά τῆς «Νύφης». Μουρμουρίζει βαριά :

— Γειά σου Ἐλενάρα, ντελμπεντέρισσα ! Κι' ἐσὺ νὰ ξησεις νὰ μὲ χαίρεσαι !..

Ἡ Ταταμποῦ φιλάει μ' ἀγάπη τὸν καλόκαρδο νάνο. Ὅμως ἀμέσως κἀτι θυμᾶται. Τὸν παρτάει κάτω. Μπαίνει βιαστικὴ στὴν Ἐκκλησιά...

Ἀπ' τὸ μελαψὸ μπράτσο της βγάξει τὸ πλατὺ χρυσὸ βραχιόλι... Τ' ἀφήνει μὲ σεβασμὸ μπροστὰ

6

Κόντε
ΤΖΟΥΤΖΟΥ-
ΚΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ", - ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

στο εἰκόνημα τῆς Παναγίας...
Βγαίνει πάλι ἔξω...

“Ὅλοι μαζί” εὐχαριστοῦν τώρα
τὸν καλὸ γέροντα Παππά. Τοῦ
ξαναφιλᾶνε τὸ χέρι.

“Ὁ Ποκοπὶκο ἔχει ἐνθουσια-
στεῖ μ’ αὐτόν :

— Τὸ λοιπὸν Παππούλη, εἴ-
σαι λεβεντιά ! Πολὺ σὲ γουστά-
ρω ! Ἀπὸ Δευτέρα νὰ μὲ περιμέ-
νεις... Θὰ ρθῶ μὲ τὴ Χουχού ..
Τί νὰ γίνει... Θὰ τὴ στεφανωθῶ
κι’ ἐγὼ τὴ σημάδα !..

“Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποῦ
παρακαλᾶνε τὸ σοφὸ ἐπιστή-
μονα :

— Τώρα ποὺ παντρευτήκαμε,
ἄφησέ μας ἔδῳ... Νὰ ζήσουμε
καὶ νὰ πεθάνουμε στὴν Ἑλ-
λάδα !..

“Ὁ δόκτωρ Κράμπ ἀγριεύει.
Τὰ μεγάλα βαθουλωμένα μάτια
τοῦ ἀρχίζουν νὰ λάμπον παρὰ-
ξένα :

— “Ὁχι !.. Θὰ ρθῆτε μαζί μου
στὸ νησί !.. Δὲν εἶναι ἀκόμα και-
ρὸς νὰ μείνετε στὴν Ἑλλάδα !..

“Ὁ νάνος πάει μὲ τὸ μέρος του:
— Μάλιστα !.. Καλὰ σὰς λέει
ὁ Μπάρμπα Καράφλας !.. Μὴ
τὸν συγχίζετε καὶ τὸν ξαναπιά-
σει ἡ... τρελλάρα !..

Σὲ λίγο ὅλοι βρίσκονται στὸ
ἑσωτερικὸ τοῦ χαλύβδινου Γί-
γαντα. Ἡ σιδερένια πόρτα κλεί-
νει... “Ὁ ἑλικας τῆς ράχης του
ἀρχίζει νὰ γυρίζει... Ἀπογειώνε-
ται ἀργά... Οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις
συνταράζουν πάλι γῆ κ’ οὐρανό !..

“Ὁ γέροντας Παππᾶς, μὲ ση-
χωμένο τ’ ἀσπρόμαλλο κεφάλι,
παρακολουθεῖ τὸ παρᾶξενο μη-
χανικὸ τέρας. Τὸ βλέπει νὰ χά-
νεται στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου

δρίζοντα... Σταυροκοπιέται. Ψι-
θυρίζει :

— Μέγας εἶσαι Κύριε, καὶ θαν-
μαστὰ τὰ ἔργα σου !..

Γρήγορα τὸ Ρομπὸτ ξαναγυρί-
ζει στὸ μαγευτικὸ νησί τοῦ δό-
κτορα Κράμπ...

Εὐτυχισμένο τὸ ζευγάρι τῶν
νεονύμφων στήνει τὴ φωλιά του
στὴ μικρὴ πέτρινη σπηλιά.

“Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας κι’ ὁ
Ποκοπὶκο τακτοποιοῦνται στὸ
τεράστιο ἐπιστημονικὸ Ἔργα-
στήριο.

“Ὁ νάνος ρωτᾷε τὸν Κράμπ :

— Δὲν μοῦ λὲς Μπάρμπα : “Ὁ-
ταν ψοφαλογᾶς, μὲ τὸ συμπά-
θειο, ροχαλίζεις ;

— “Ὁχι, παιδί μου !.. Γιατί
ρωτᾶς ;

Τ’ ἀποκρίνεται βαριά :

— Καθότι τοῦ λόγου μου ρο-
χαλίζω καὶ γουστάρω... αἰγόντο !

ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ἐννιά δλόκληροὶ μῆνες ἔχουν
περάσει ἀπὸ τότε !..

“Ὁ Γκαούρ μὲ τὴ συντροφί-
σά του ζοῦν εὐτυχισμένοι στ’ ὁ-
μορφο αὐτὸ νησάκι...

“Ὁ δόκτωρ Κράμπ ἐργάζεται
νύχτα-μέρα σκυμμένος στὶς ἀ-
λόκοτες μαγικὲς συσκευές του...
Πειραματίζεται πάνω σ’ ἀτέλειω-
τες ἐφευρέσεις...

“Ὁ Ποκοπὶκο τὸν βοηθάει ὅσο
μπορεῖ καλύτερα... Ἐχει γίνει
τὸ δεξιὸ του χέρι !..

“Ὅμως τώρα τὸν τελευταῖο
καιρὸ φαίνεται πολὺ νευρικός.
Πολὺ ἀφηρημένος...

“Ὅλη μέρα κόβει τενεκέδες.
Λιμάρει σίδερα. Φαίνεται πὼς

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού πέφτουν στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας.
‘Ο Ποκοπίκο καταφέρνει νὰ τοὺς ξεφύγει.

καί τὸ πολὺ σοβαρὸ τὸν ἀπα-
σχολεῖ...

‘Ο σοφὸς Ἐπιστήμονας ἐνδια-
φέρεται νὰ μάθει :

—Τι κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου ;
Μὲ τί ἔχεις καταπιαστῆ ;

‘Ο Ποκοπίκο γελάει :

—Θέλω νὰ ἐφεύρω μιὰ ἐφεύ-
ρεση πού νὰ κάνει... ἐφευρέ-
σεις !

“Ὅμως ἀμέσως σοβαρεύει. Τοῦ
ἐξηγεῖ :

—“Ἐγω ἐφεύρει ἓνα μηχανήμα
πού θὰ κόβει τὰ ὀπίσθια τῶν
σαλιγκαριῶν, γιὰ νὰ μὴ παιδεύ-
ωνται οἱ νοικοκυράδες !..

‘Ο Κράμπ χαμογελάει :

—Μπράβο !.. Πολὺ χρήσιμο
ἐργαλεῖο !

‘Ο νάνος κουνάει τὸ κεφάλι :

—Τι τὰ θέλεις ὅμως !.. Ἐχω
μπλέξει μὲ τὴν ὀνομασία.

—Δηλαδή ;

—Δὲν ξέρω πὼς νὰ τὸ βγάλω:
«Κοψοκωλοσαλίγκαρο», γιὰ
«Σαλιγκαροκοψόκωλο»;

Μιὰ νύχτα ὁ Γκαούρ μπαίνει
ταραγμένος στὸ Ἐργαστήριο.
Ξυπνάει τὸ σοφὸ Ἐπιστήμονα.
Τοῦ λέει σιγά :

—“Ἡ Ταταμπού !.. Νομίζω
πὼς θὰ γίνει σὲ λίγο μητέρα !..
Μοῦ εἶχες πεῖ νὰ σὲ εἰδοποι-
ήσω..

‘Ο δόκτωρ Κράμπ πετιέται σβέλτος απ’ τὸ πρόχειρο κρεβάτι. Τὰ μάτια του λάμπουν παρὰ ξένα: Ντύνεται γρήγορα. Φοράει κι’ ἄσπρη μπλούζα. Παίρνει μιὰ μικρὴ τσάντα. Μουρμουρίζει :

— Καλὰ ἔκανες καὶ μὲ ξύπνησες... Τώρα πιά μὴν ἀνησυχεῖς... Ἔχω σπουδᾶσει καὶ γιατρός. Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει... Ἐσὺ μέινε ἐδῶ... Ὅταν γίνεις πατέρας, θὰ σὲ εἰδοποιήσω...

Ἀμέσως βγαίνει απ’ τὸ στενὸ ἀνοιγμὰ τοῦ κουφωμένου βράχου. Τρέχει γιὰ τὴ μικρὴ σπηλιά. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ πανώρα Ἑλληνίδα... Πρὶν μπεῖ μέσα, ἀκούει καθαρά τὰ πονεμένα ξεφωνητά της.

Περγάνει δυὸ δολόκληρες ὥρες... Ὁ Γκαούρ περιμένει μ’ ἀγωνία τὸ γυρισμὸ τοῦ δόκτορα Κράμπ...

Τέλος ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας παρουσιάζεται. Στὰ χέρια κρατᾷ κάτι, τυλιγμένον σὲ λευκὴ πετσέτα. Ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του ἀφάνταστα θλιμμένη.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας πετιέται ὀρθός. Ρωτᾷ σὰν τρελλός :

— Λοιπόν; Εἶναι τὸ παιδί μου; Ἐκεῖνος ἀνασηκώνει τὴ μιὰ ἄκρη τῆς πετσέτας. Τοῦ δείχνει ἓνα χαριτωμένον μελαχροινὸ ἀγοράκι. Μὲ μαλλιά μαῦρα σὰν τὸ φτερό τοῦ κόρακα. Φαίνεται νὰ κοιμᾶται...

Ὁ Κράμπ ψιθυρίζει πένθιμα :

— Ἀλίμονο !.. Πολὺ δύσκολος τοκετός !.. Δὲν μπόρεσα νὰ σώσω, παρὰ μονάχα τὴ μητέρα... Τὸ παιδί σου εἶναι νεκρό !..

Τὸ πρῶτ’ ὁ Ποκοπίκο σκάβει

δακρυσιμένος κοντὰ στὴ ρίζα μεγάλης ἀνθισμένης ἀγριοτριανταφυλλιάς. Ἀνοίγει ἓνα μικρό, πολὺ μικρό, μνήμα...

Ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποῦ θάβουν ἐκεῖ τὸ πρῶτο παιδί τους !.. Ὁ Κράμπ τόχει κλείσει σ’ ἓνα ξύλενο κουτί... Ὑστερα ραίνουν τὸν τάφο μὲ πολύχρωμα μυρωμένα ἀγριολούλουδα...

Ἡ τρυφερὴ καρδιά τοῦ Ποκοπίκο ἔχει σπαράξει στὸν πόνο. Μουρμουρίζει κλαψιάρικα :

— Τὸ φουκαριάτικο τὸ Γκαουράκι !.. Τώρα πού πέθανε, δὲν θὰ... ζῇ πλέον !

Ἀμέσως γυρίζει στὴν Ταταμποῦ. Προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσει :

— Κουράγιο, κυρὰ Κώσταινα !.. Θὰ ζήσους τὸ κακόμοιρο, ἀλλά... πέθανε, βλέπεις ! Τὶ νὰ σοῦ κάνει κι’ αὐτό !..

Ὅμως κανένας δὲν τὸν ἀκούει. Κανένας δὲν προσέχει τὰ λόγια του...

Ἡ Ταταμποῦ παρακαλᾷ τώρα τὸ σοφὸ Ἐπιστήμονα :

— Κάνε μας μιὰ χάρη ἀκόμα, καλὲ μου ἀνθρώπε... Γύρισέ μας στὴ Ζούγκλα... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά σ’ αὐτὸ τὸ νησί... Μέρα καὶ νύχτα θὰ θνιᾶμαι τὸ χαμένο παιδί μου !..

Ὁ δόκτωρ Κράμπ δέχεται μὲ παρέξενη προθυμία τὴν πρόταση. Δὲς κι’ ἦταν ἑτοιμος νὰ τὴν κάνει αὐτός.

— Ἐμπρός !.. Περᾶστε στὸ Ρομπότ... Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως.

Πρῶτος καὶ καλύτερος πηδάει μέσα ὁ Ποκοπίκο. Ὁ φαλακρὸς Καμπούρης τὸν ἀρπάζει απ’ τὸ γυνάκι. Τὸν τραβάει ἔξω :

— 'Εσύ θά μείνεις ἔδω .. Σὲ
χρειάζομαι ..

— Ὁ νάνος διαμαρτυρεται :

— Περικαλῶ, κύριε !.. Κου-
μάντο νὰ κάνεις στήν.. καμπού-
ρα σου !..

— Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού
ζητᾶνε νὰ τὸν πάρουν μαζί τους.
Χαμένος κόπος. Ὁ Κράμπ εἶ-
ναι ἀνένδοτος :

— Ὁ Ποκοπίκο θά μείνει ἔ-
δω !.. Θά σᾶς τὸν φέρω ἀργότε-
ρα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ἀτσαλένιος
γίγαντας βρίσκεται στὸν οὐρα-
νό. Παίρνει κατεύθυνση κατὰ
τὴ Νοτιά. Τραβάει γὰ τὴ Ζούγ-
κλα.

— Ὁ νάνος κουνάει δακρυμέ-
νος τὸ χέρι. Ἀποχαιρετᾶει τοὺς
δύο ἀγαπημένους του φίλους :

— Στὸ καλὸ Κωστάκη !.. Στὸ
καλὸ Ἐλενίτσα !.. Καὶ νὰ μὴ
ξεχνάτε τὸ... Νοννὸ σας, μετὰ
συγχωρήσεως !..

Τὸ τεράστιο Ρομπὸτ φτάνει
γρήγορα στὴ Ζούγκλα. Ἀφήνει
τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού
στὴν κορυφὴ τοῦ περήφανου
Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

— Ὅμως τί παρᾶξενο ! Στιγμὴ
δὲν μένει ἐκεῖ. Φεύγει ἀμέσως.
Λὲς καὶ τὸν κυνηγᾶνε !..

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

— Ὁ ἱπτάμενος Γίγαντας, γρή-
γορα πάλι ξαναγυρίζει στὸ μα-
γευτικὸ λουλουδιασμένον νησί
του. Προσγειώνεται μπροστὰ
στὸν τεράστιον κουφωμένον βρά-
χο. Ὁ δόκτωρ Κράμπ πετιέται
ἀλασθημένως ἔξω. Φωνάζει στὸ
νάνο :

— "Ανοίξε γρήγορα τὸν τάφο.
Βγάλε τὸ μωρὸ ἔξω !.. Εἶναι
ὥρα νὰ τό... ταῖσουμε !..

— Ὁ Ποκοπίκο κουνάει θλιβερά
τὸ κεφάλι. Μουρμουρίζει μέσ'
ἀπ' τὰ δόντια του :

— Ἀδερφέ μου, κἀνχα !.. Ἡ
τρελλάρια τοῦ ἐπανήλθε !..

— Ἀποκρίνεται ἀμέσως στὸ Σο-
φὸ :

— Δὲν βαριέσαι, Μπάρμπα !..
"Αδिका θά τὸ ξεθάψουμε... Νο-
μίζεις πὺς θάχει ὄρεξη γιὰ φαί ;
Πεθαμένον εἶναι τὸ φουκαριάρι-
κο... Γιατί νὰ τοῦ... βαραινουμε
τὸ στομάχι ;

— Ὁ Κράμπ ἐπιμένει. Φωνάζει
ἄγρια :

— Αὐτὸ πὺν σοῦ λέω νὰ κά-
νεις !.. Γρήγορα βλάκα !.. Θά
σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί !..

— Ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ τὰ χρειά-
ζεται. Τρέχει στὸ μικρὸ νεο-
σκαμμένο μνημα. Τραβάει μὲ τὰ
χέρια του τὰ χόματα. Μουρμου-
ρίζει :

— "Ασχημα τᾶχω μπλέξει μ'
αὐτὸ τὸν παληόγερο... Γραφτὸ
του θᾶναι νὰ πάει ἀπὸ... σφά-
ξιμο !..

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ ξυλένιο
κουτὶ μὲ τὸ νεκρὸ μωρὸ, βρίσκε-
ται στὰ χέρια τοῦ φαλακροῦ
Καμπούρη. Μπαίνει βιαστικὸς
μέσα στ' ἀλόκοτο Ἑργαστήριό
του...

— Ὁ Ποκοπίκο τινάζει ἀπ' τὰ
χέρια του τὰ χόματα. Τὸν ἀκο-
λουθεῖ στὸ βάθος τοῦ πέτρινου
θόλου...

— Ὁ δόκτωρ Κράμπ ἀνοίγει τὸ
κουτί. Βγάζει ἀπὸ μέσα τὸ μω-
ρὸ. Τ' ἀκουμπάει σ' ἓνα μικρὸ
μαρμαρένιον τραπέζακι... Ἐξηγεῖ
στὸ νάνο :

— Ψέμματα είπα στὸν Γκαούρ καὶ στὴν Ταταμπού : Τὸ παιδί τους δὲν γεννήθηκε νεκρό... Οὐ- τε καὶ τώρα εἶναι πεθαμένο !... Τοῦ εἶχα κάνει μιὰ ἔνεση ἀναι- σθησίας... Τώρα θὰ τοῦ κάνω μιὰ ἄλλη. Θὰ συνέλθει ἀμέσως...

“Ετσι καὶ γίνεται.

“Ο Ποκοπίκο παρακολουθεῖ τὴ «νεκρανάσταση» μὲ γουρλω- μένα τὰ κομμάτια τοῦ μάτια !..

“Ο γιὸς τοῦ Γκαούρ βάζει σὲ λίγο τὰ κλάμματα :

— “Αου... αου... αου !..

“Ο γέρος “Επιστήμονας κυττά- ζει μὲ θαυμασμό τὴν ὁμορφιά τοῦ προσώπου του. Τὴν ἐξαιρε- τικὴ σωματικὴ τοῦ διάπλαση. Ψιδυρίζει :

— Τὸ Παιδί αὐτὸ θὰ γίνεῖ ὁ “Ατομικὸς “Ανθρώπος ! “Ο “Αρ- χοντας τοῦ Κόσμου ! “Ο Κοιρ- σαρὸς τῶν οὐρανῶν ! “Ο Κατα- κτητὴς τοῦ “Απείρου !.. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ὁ Διάδοχός μου θὰ εἶναι “Ελληνας !.. Πού θ’ ἀνή- κει στὴν πιδὲ εὐγενικιά καὶ πε- ρήφανη φυλὴ τοῦ Κόσμου !..

“Ο δόκτωρ Κράμπ ρίχνει τώ- ρα στὸ στόμα τοῦ μοροῦ μιὰ παράξενη ἄσπρη σκόνη. Τὸ βρέ- φος παύει νὰ κλαίει...

Σὲ λίγο τοποθετεῖ πάνω στὸ μικρὸ μαρμαρένιο τραπέζι, παράξενη ἠλεκτρικὴ συσκευή. Ρυθμίζει μὲ προσοχὴ τοὺς δει- κτες ποὺ βρισκονται πάνω σ’ αὐ- τήν. Τὸ μηχανήμα ἀρχίζει νὰ λει- τουργεῖ. Βγάζει πολύχρωμους σπιν θήρες... Τρομαχτικὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις γίνονται πάνω στὸ μελαχροινὸ κορμὶ τοῦ μοροῦ...

“Ο σοφὸς ἐπιστήμονας μετράει στὰ δάχτυλα τοῦ χειροῦ του. Μουρμουρίζει συλλογισμένως :

— Μία... δύο... τρεῖς... “Απὸ ἑπτὰ μέρες ἢ κάθε μιὰ... Τρεῖς ἑπτὰ εικοσιμία !...

Γυρίζει στὸ νάνο :

— Χρειάζονται τρεῖς ὁλόκλη- ρες ἑβδομάδες γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ μικρὸς... εἰκοσι ἑνὸς χρόνων !...

“Ο Ποκοπίκο αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι βέβαιος : “Η τρελλάρα τοῦ Μπάριμπα ἐπανήλθε καλπάζου- σα !.. “Ομως δὲν κρατιέται. Τοῦ φωνάζει :

— Τὰ παραλές, φίλε!... Γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ πταισιρικός εἰκοσι ἑνὸς χρόνων, τρεῖς βδομάδες χρειά- ζονται ;

— Βεβαίως !.. Γιατί ; “Εσὺ πό- σα λές ;

— Τέσσερες !

“Ο Κράμπ γελάει μὲ τὴν καρ- διά του :

— Χό, χό, χό !.. Μὰ οἱ τέσ- σερες βδομάδες ἔχουν εἰκοσι ὀ- κτὼ μέρες !.. “Ο γιὸς τοῦ Γκα- οῦρ θὰ γίνεῖ σχεδόν... τριαντά- ρης !..

“Ο νάνος δὲν καταλαβαίνει τί- ποτα. Ρωτᾷ κατασκασμένος :

— Δὲν μοῦ λές, Μπάριμπα ; Μα- νιτάρι εἶναι καὶ θὰ μεγαλώνει ἔτσι ;

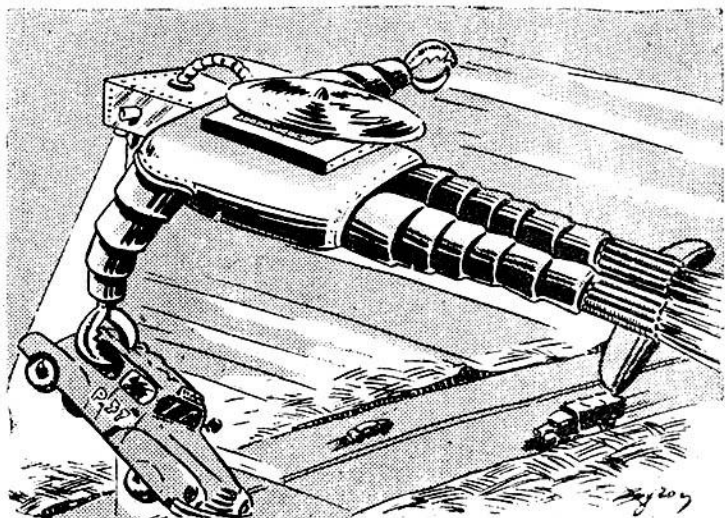
“Ο σατανικὸς ἐπιστήμονας τοῦ ἐξηγεῖ τώρα :

— Τὸ μηχανήμά μου αὐτό, στὸ διάστημα μιᾶς μέρας, με- γαλώνει τὸ βρέφος ἔναν ὁλόκλη- ρο χρόνο!.. Σὲ δύο μέρες τὸ παι- δι θὰ εἶναι δυὸ χρόνων !.. Σὲ μιὰ βδομάδα, ἑπτὰ χρόνων. Σὲ τρεῖς, εἰκοσι ἑνὸς ! “Σωστὸς “Αν- τρας !..

“Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Καταλαβαίνω !.. Συνομιλι- κὸς μὲ τὸν... πατέρα ἱού !

“Ο δόκτωρ Κράμπ συνεχίζει.

Τὸ ρομπὸτ τοῦ σατανικοῦ 'Επιστήμονα κάνει κάθετη ἐφόρμησιν.
'Αρπάζει ἀπ' τῆ λεωφόρου τὸ αὐτοκίνητο τῆς 'Αστυνομίας.

Σὰν νὰ βρίσκεται μονάχος του ἐκεῖ. Σὰν νὰ παραμιλάει :

— Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν θὰ μεγαλώσει σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὰ ἠλεκτρικὰ μου νύματα θὰ κάνουν τὸ κορμὶ του γερὸ σὰν τ'ἀτσάλι !.. Τὸ μυαλό του φωτεινὸ σὰν τὸν ἥλιο !..

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Σὲ ἑπτὰ μέρες ὁ γιὸς τοῦ Γκαουρ ἔχει μεγαλώσει καταπληκτικά. Φαίνεται σὰν ἓνα ἀγὸρι ἑπτὰ χρόνων !..

Τὴ δεύτερη βδομάδα μεγαλώνει ἄλλο τόσο. Γίνεται δεκατεσσάρων χρόνων παλικάρι !..

Στὶς ἑπτὰ αὐτὲς μέρες—κάθε

μέρα καὶ χρόνος—ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας τοῦ μαθαίνει ὅλα τὰ γράμματα. "Ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ Κόσμου !..

Ἡ διδασκαλία δὲν γίνεται μὲ τοὺς γνωστοὺς τρόπους ποὺ ξέρουμε. Γίνεται μ' ἓναν ἄλλο, παράξενο τρόπο :

Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας ἐφαρμόζει στὸ κεφάλι του μιὰ πολὺπλοκη ἠλεκτρικὴ συσκευή. Κι' ἄλλη μιὰ στὸ κεφάλι τοῦ Νέου... Οἱ δυὸ αὐτὲς συσκευὲς συνδέονται μὲ πολλὰ σύρματα καὶ καλώδια. Μόλις οἱ μηχανισμοὶ τοὺς μπαίνουν σὲ λειτουργία, γίνεται κάτι καταπληκτικὸ :

Ἡ συσκευή τοῦ Κράμπ, ποὺ

λέγεται «*Εγκεφαλικός Πομπός*», διοχετεύει τις γνώσεις του επιστήμονα στη συσκευή που βρίσκεται στο κεφάλι του Μαθητού. Αυτή λέγεται «*Εγκεφαλικός Δέκτης*».

«Ετσι ο γιός του Γκαούρ αποκτή μέσα σε λίγες μέρες όλες τις γνώσεις που για ν' αποκτήσει ο Κράμπ, σπούδαζε και μελετούσε ατέλειωτα χρόνια!..

Τέλος την τρίτη βδομάδα, ο σοφός *Επιστήμονας* μεταδίδει στο Νέο, με τον ίδιο τρόπο, όλες τις τέχνες και τις *Επιστήμες* που ξέρει!.. Τοῦ μεταδίδει ακόμα, κι' όλες τις *έφευρέσεις* του. Κι' όλα τὰ μυστικά του!..

Στὸ τέλος τῆς τρίτης βδομάδας, ὁ γιός του Γκαούρ εἶναι ἕνας σοφός. *Ἄντρας* πιά. Εἰκοσι ἑνὸς χρόνων!.. *Ἀνείπωτα* ὁμορφος! *Ἀπίστευτα* δυνατός!.. *Ἀφάνταστα* σοφός!..

Ξέρει ὅλες τις γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων. Ὅλες τις τέχνες καὶ τις *Επιστήμες*!..

Ὁ Ποκολίκο τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Φίλος εἶσαι! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!..

Ἐκεῖνος κυττάζει μὲ συμπάθεια τὸ μικροσκοπικὸ νάνο. Ρωτᾷ περιέργως :

— Ποῖος εἶσαι ἐσύ ;

Τ' ἀποκρίνεται βαριά !

— Ἐπαγγελματίας... Νονός !

Ἐγὼ βαπτίσω τὸν Πατέρα σου, τὴ Μητέρα σου... Ἄν θέλεις, βαπτίζω καὶ σένα !..

Ὁ δόκιμος Κράμπ τραβάει παρὰμερὰ τὸν Ποκολίκο. Τὸν φοβερίζει :

— Πρόσεξε καλά!.. Δὲν θέλω νὰ μάθει ποτὲ ποῖος εἶναι ὁ

Πατέρας. του. Ἄν τοῦ τὸ πῆζ, θὰ σὲ σκοτώσω!.. Καὶ νεκρὸς νάμαι, θὰ βγῶ ἀπ' τὸν τάφο μου. Θὰ ρθῶ νὰ σὲ τιμωρήσω σκληρὰ!..

— Μὴ φοβοῦ Μπαρμπα! Ἐγὼ εἶμαι τάφος!.. Τάφος... ξεσκέπαστος !

Περνάει καιρὸς ἀπὸ τότε...

Ὁ Ποκολίκο ἔχει ἀρχίσει νὰ μελαγχολεῖ. Μιά μέρα λέει στὸ γέρο *Επιστήμονα* :

— Ἀποθύμῃσα τῇ Χουχού καὶ τὸν Καθαρόαιμο!.. Θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴ Ζούγκλα!..

Ὁ Κράμπ εἶναι ἀνένδοτος :

— Θὰ μείνεις ἐδῶ! Δὲν θὰ πᾶς πουθενά !

Ὁ νάνος ἐπιμένει :

— Πήγαίνέ με νὰ τοὺς δῶ μονάχα... Ὑστερὰ ξαναγυρίζουμε...

Ὁ σατανικὸς *Επιστήμονας* χαμογελάει :

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει κι' ἀπ' ἐδῶ.. Ἐλα μαζί μου στὸ Ἐργαστήριου...

Μπαίνουν στὸν τεράστιο κουφωμένο βράχο. Ὁ Κράμπ κάθεται μπροστὰ σὲ μιὰ συσκευὴ τηλεοράσεως... Τὴ βάζει σὲ κίνηση... Ἀρχίζει νὰ γυρίζει κάποιο κομμάτι...

Καὶ νά : Ἐνα παράξενο σκοτεινὸ πλαίσιο, φωτίζεται. Σὰν σὲ ὁθόνη κινηματογράφου, παρουσιάζονται διάφορες φευγαλέες εἰκόνες : Βουνά, θάλασσες, δάση, πεδιάδες, πολιτείες, χωριά...

Τέλος στὸ μαγικὸ ζαντράν καθρεφτίζεται μιὰ χώρα μὲ πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστηση.

Ὁ Ποκολίκο ξεφωνίζει γα-

ρούμενος :

— 'Η Ζούγκλα !.. Νά και τό βραχώδικο βουνό !..

'Ο σοφός 'Επιστήμονας γυρίζει άργά τό κουμπί. Στο λευκό πλαισιο έρχεται τώρα πολυ κοντά ή κορφή του περιφανου 'Ελληνικού βουνού.

'Ο νάνος βλέπει τόν Γκαούρ και την Ταταμπού. Έχουν ξαπλώσει στα βράχια. Φαίνονται μελαγχολικοί... Θλιμμένοι...

Ταυτόχρονα άπ' τό μηχανήμα, ακούγεται κι' ή φωνή της 'Ελληνίδας. Λέει στο σύντροφό της :

— 'Από τότε που χάσαμε τόν Ποκοπίκο, ή ζωή μας είναι μαύρη, σκοτεινή... Τό χαμόγελο δέν ξανανθίζει στα χείλη μας !..

Τά μάτια του νάνου δακρύζουν. Καταπίνει ένα λυγμό . . . Λέξη δέν βγαίνει άπ' τά χείλια του... Είναι ή πρώτη φορά που δέν νοιώθει τή διάθεση νά κοροϊδέψει... Νά πετάξει έν' άστείο λογάκι... Μιά σαλαμάρα άπ' τις συνηθισμένες του !..

Μουρμουρίζει μονάχα :

— Γύρισε τό κουμπί, Μάρμπα... Κατηφόρησε κατά τή σπηλιά του Ταρζάν... 'Εκει θα είναι ή Χουχού.

"Ετσι και γίνεται.

'Ο δόκτωρ Κράμπ γυρίζει τό κουμπί. Στο καντράν παρουσιάζεται τώρα τό έσωτερικό της

σπηλιάς του "Αρχοντα της Ζούγκλας !

'Ο Ταρζάν κι' ό Κραγιαμπού δέν είναι εκεί... Σίγουρα θα λείπουν στο κύνηγ...

'Η Τζέιν βρίσκεται ξαπλωμένη στα στρωσίδια της. 'Αφάνταστα χλωμή κι' έξαντλημένη...

Πλάϊ της σκυμμένη ή γριή γιάτρισσα Χούλχα. Κρατάει στα κοκαλιάρικα δάχτυλά της κάτι άπίστευτο. Είναι ένα χαριτωμένο μικρό κοριτσάκι. Μόλις έχει γεννηθεί !..

'Ο Ποκοπίκο δέν πιστεύει στα μάτια του :

— Μπάαα !.. Κι' αυτοί μωρό ; Φουκαρά Μεγαλειότητα !.. 'Ετοίμαζε τώρα προίκες !..

'Εκείνη τή στιγμή, στ' άνοιγμα της σπηλιάς, παρουσιάζεται ή Χουχού. Είχε πάει γιά νερό. Βλέπει τό νεογέννητο βρέφος. 'Η φωνή της ακούγεται χαρούμενη στο μηχανήμα :

— Νά σās ζήσει καλέ !.. Νά σās ζήσει τό νάνιαρο ! Μē συχωρείτε κιόλας !

Τά μάτια του σοφού 'Επιστήμονα, λάμπουν ξαφνικά παράξενα. Πιέζει ένα κουμπί. Σταματάει τή συσκευή της τηλεοράσεως. Μουρμουρίζει σαν νά παραμιλάει :

—'Ο Ταρζάν λείπει άπ' τή σπηλιά... Τώρα είναι εύκαιρία..

Πρέπει νά προλάβω... 'Ο γιός του Γκαούρ κι' ή κόρη του Ταρζάν θά γίνουν ένα υπέροχο ζευγάρι!..

'Αμέσως παρατάει τόν Ποκοπίκο. Βγαίνει έξω.. Πηδάει στην άνοιχτή κοιλά' του Ρομπότ. Κλείνει τάν πόρτα...

'Ο τρομερός χαλύβδινος Γίγαντας μπαίνει σέ γρήγορη κίνηση...

Σέ λίγες στιγμές απογειώνεται... Παίρνει κατεύθυνση κατά τὸ Νοτιά. Τραβάει γιά τή μα-

κρυνή κι' ἀπέραντη Ζούγκλα... Βιάζεται νά φτάσει στή σπηλιά του Ταρζάν. Ν' ἀρπάξει τὸ νεογέννητο κοριτσάκι του.

'Ο Ποκοπίκο στο μεταξύ ἔχει βγεῖ έξω. Τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— "Ε, Μπάριμπα!.. "Αν σοῦρ-θει βολικά, φέρε μου στο γυρισμό τὸν Καθαρόαιμο!.. "Αν βρεῖς καὶ τὴ Νουχού. πέσ' της... χαιρετίστα!..

ΝΙΚ. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ :

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ

"ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΑΣ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 27

"ΤΑ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ,"

'Αρχίζει μιὰ καινούρια ἐποχή γιά τὸ Περιοδικό μας. Γιά τὸ Περιοδικό ποῦχει ξετρελλάνει ὅλους τοὺς "Ελληνες. Μικροὺς καὶ Μεγάλους!

—'Η τρομερὴ μαγεία τῆς πρωτόγονης Ζούγκλας, σὲ σύγκρουση μὲ τὰ παντοδύναμα σύγχρονα μέσα τῆς 'Επιστήμης.—'Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ κι' ή

Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀγαπιῶνται. — Ἐνα ἄγνόν καὶ
τρυφερό αἶσθημα ποῦ ἀνθίζει ἀνάμεσα σὲ τρεμα-
χτικὰς συγκρούσεις καὶ καταστρεφές. — Οἱ Ἰππό-
τες τῆς Καλωσύνης καὶ οἱ Σκοτεινοὶ Ἀνθρώποι
τοῦ Ὀλέθρου καὶ τῆς Συμφορᾶς. — Ὁ Ἀνθρώ-
πος - θαῦμα ! Ἰσχυρός, Παντοδύναμος, Κατα-
πληκτικός ! — Ὁ φοβερός καὶ τρομερός ΠΟΚΟ-
ΠΙΚΟ σ' ὅλο τὸ ξεκαρδιστικὸ μεγαλεῖο του ! —
Τέρατα τῆς Ζούγκλας ἐναντίον Τεράτων τῆς
Ἐπιστήμης.

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΡΙΘ 18 καὶ 19

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ !

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ !

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ !

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ !

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ !

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

Ὁ Πρωταθλητὴς τῆς Κουταμάρας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ἀρ. 27

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

**Τ Ο
ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΦΩΝΟΛΗΨΙΑΣ**

ἔφθασε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

μποροῦν νὰ μιλήσουν
καὶ ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴ φωνή τους.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

δὲν ἔχει προσφέρει ποτὲ στοὺς ἀναγνώστες του
μιά τέτοια ἀπόλαυση.

ΟΙ ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κυριακή.

Δεκτοὶ γίνονται μόνον οἱ πραγματικοὶ
ἀναγνώστες τοῦ τεύχους μας.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ στείλει
ζωντανὸ χαιρετισμὸ στὰ Ἑλληνόπουλα
ὅλου τοῦ Κόσμου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

τὴ στήλη Ἀλληλογραφίας τῶν τευχῶν ἀριθ. 22
καὶ 23. Θὰ βρῆτε ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὶς

ΦΩΝΟΛΗΨΙΕΣ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΣΗΜ.—“Ὅσοι θέλουν ν' ἀκούσουν τὴ φωνή τους
μποροῦν νὰ πηγαίνουν στὸ Γραφεῖο τοῦ κ. Νί-
κου Ρούτσου, Ἀγίου Μελετίου 93β, κάθε Κυ-
ριακή, ἀπὸ 9 π. μ. — 2 μ. μ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Στίς φωνοληψίες τῆς περασμένης Κυριακῆς ἔλαβαν μέρος ἐξηντὰ τέσσερα παιδιά. (42 κοπέλες καὶ 22 νέοι).

Σὲ ἄλλο τεῦχος θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνοματά τους.

Σήμερα ἔχω νὰ κάνω μερικά παράπονα στοὺς ἀναγνώστες μας.

Πολλὰ παιδιά μοῦ στέλνουν βροχή τὰ γράμματα, χωρὶς νὰ βάζουν στοὺς φακέλλους γραμματόσημα.

Ἐγώ, κάθε γράμμα πού μοῦ στέλνει ἓνας φίλος ἢ ἐχθρός, τὸ θεωρῶ ἱερό. Πληρώνω τὰ διπλάσια γραμματόσημα καὶ τὸ παραλαμβάνω ἀπ' τὸν Ταχυδρόμο. Τὸ διαβάξω μὲ προσοχή κι' ἐνδιαφέρον, καὶ τὸ φυλάω σὰν τὰ μᾶτια μου.

Ὅμως ἡ οικονομικὴ ἐπιβάρυνση πού παθαίνω, εἶναι, παιδιά μου, μεγάλη κι' ἀβάστακτη.

Πεντέμισι μῆνες κυκλοφορεῖ τώρα τὸ Περιοδικό μας. Δηλαδή 165 ἡμέρες...

Ἄν λογαριάσουμε πὼς κάθε μέρα παίρνω τὸ πιδὶ λίγο 100 γράμματα κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ μισὰ δὲν ἔχουν γραμματόσημα, πληρώνω τὴν ἡμέρα 70 μὲ 80 χιλιάδες δραχμές. Δηλαδή μέχρι σήμερα ἔχω δώσει 13 ἑκατομμύρια, γιὰ διπλά γραμματόσημα.

Ὅσα παιδιά ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ εἶναι πτωχά, ἄς μοῦ γράφουν χωρὶς γραμματόσημα... Ὅσοι ὅμως μποροῦν, δὲν εἶναι σωστὸ

νὰ μοῦ κάνουν, στὸ σύνολό τους τόσο μεγάλη ἐπιβάρυνση...

Θὰ μπορούσα βέβαια, ἂν ἠθελα, νὰ μὴ παραλαμβάνω ἀπ' τὸν Ταχυδρόμο τὰ γράμματα πού μοῦ στέλνετε χωρὶς γραμματόσημα... Ὅμως αὐτὸ οὔτε τὸ ἔκανα, οὔτε θὰ τὸ κάνω ποτέ... Θὰ πληρώνω τὰ διπλά, καὶ θὰ τὰ παίρνω, μέχρι πού νὰ καταστραφῶ καὶ νὰ κλείσω τὸ μικρὸ κι' δύναμο περιοδικό μας..

Κι' αὐτὸ τὸ τὸ κάνω γιατί ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἐπιστολές, βρίσκεται καμμιά φορὰ καὶ τὸ

πονεμένο γράμμα κάποιου πρω-
χού ή ἄρρωστου παιδιοῦ, πού
μοῦ ζητάει νά τοῦ στείλω τὸ
τεῦχος δωρεάν...

Γιὰ σκεφτεῖτε νὰ μὴ φτάσει
στὰ χέρια μου αὐτὸ τὸ γράμμα
καὶ νὰ μὴ λάβει ποτὲ ἀπάντηση
τὸ καὶμένο αὐτὸ παιδί...

* *

Ἐπίσης : Ἔχουμε κυριολεκτι-
κὰ πελαγώσει μὲ τις ταυτότη-
τες. Παιδιά πού ἔχουν πάρει,
μᾶς ξαναστελνουν γράμματα καὶ
μᾶς ζητοῦν...

Κι' ὅμως οἱ ταυτότητες πού
μοιράζω δωρεάν, στοιχίζουν ἕνα
σωρὸ λεπτά. Αὐτό, κανένα παι-
δί δὲν τὸ συλλογιέται ; Κανένα
παιδί δὲν μὲ πονάει ;

Ἄλλοι πάλι, στέλνουν ψεύτι-
κα κι' ἀνύπαρκτα ὀνόματα γιὰ
νὰ τοὺς στείλουμε ταυτότητες.

Γιατί ἀραγε ; Τί τις θέλουν ;

Τί τοὺς χρειάζονται ;

* *

Οἱ κονκάρδες τοῦ Γκαοῦρ εἶ-
ναι ἔτοιμες. Ὅσοι ἔχουν στείλει
χρήματα θὰ τις λάβουν.

Οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ τις ἀγο-
ράσουν ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας
(Ἀναξαγόρα 20 ἢ Ἀγίου Μελε-
τίου 93β).

Ἡ τιμὴ τους εἶναι δρχ. 5.000
ἢ μία. Γιὰ ὅσους ἔχουν ταυτό-
τητα δρχ. 3.000.

Οἱ κονκάρδες τοῦ Ταρζάν
ἐτοιμάζονται στὸ Ἐργοστάσιο.
Σὲ λίγες μέρες θὰ τις ἔχουμε κι'
αὐτές.

* *

Στὴν ἀλληλογραφία θ' ἀπαν-
τήσω ἴσως στὸ ἄλλο τεῦχος.

Σᾶς εὐχαριστῶ, γιὰ τὴν ἀγάπη
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Κορς ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

πρωτότυπη
φαντασία,
για παιδιά

Στὸ δεξί του χέρι κρατάει ἓνα μακρὸ σουβλερὸ καμάκι. Στ' ἀριστερὸ ἓνα μεγάλο κοντάρι. Ἡ ἄκρη του καταλήγει σ' ἀπόχη. Σὰν αὐτὲς τῶν ψαράδων!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχонта Ροδόλφου χτυπάει τώρα σὰν τρελλὴ τὸν ἀέρα μὲ τὰ μαῦρα της φτερά της. Τρέχει ὅσο μπορεῖ πρὶ γρήγορα. Πασχίζει νὰ γλυτώσει ἀπ' τ' ἀρπιαχτικὰ σύνεργα τοῦ Κόκκινου Δαίμονα...

Ὅμως ὅσο τρέχει αὐτὴ, τόσο πρὶ γρήγορα τὴν κυνηγáει κι' ἐκεῖνος. Ταυτόχρονα σφυρίζει ἀπαίσια. Φριχτά!

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ κυνηγητὸ κρατáει περισσότερο, ἀπὸ μιὰ ὥρα...

Ἡ Μαύρη Πεταλούδα ἀρχίζει πιά νὰ κουράζεται... Τὸ φτερουγίσμα της γίνεται πρὶ ἀργό. Ὁ τρομερὸς δαίμονας τὴ φτάνει!...

Καὶ νά: Ἀπλώνει γρήγορα τὴν ἀπόχη του. Τὴν ἀρπάζει.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ροδόλφου χτυπάει τώρα μὲ λύσσα μέσα στὴν ἀπόχη τοῦ Δαίμονα. Ψάχνει νὰ βρεῖ τρόπο νὰ ξεφύγει ἀπ' τὴ

σχοινένια φυλακὴ της... Τοῦ κάκου ὅμως!.. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνει.

Τέλος βάζει σ' ἐνέργεια τὴν πονηριά της.

—Καλέ μου Δαίμονα, τοῦ φωνάζει. Τί κακὸ σοῦ 'κανα καὶ μ' ἐκλείσες σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ φυλοχὴ; Χάρισέ μου τὴν ἐλευθεριά μου! Κι' ἐγὼ γι' ἀνταμοιβὴ θὰ σοῦ δώσω ὅσο χρυσάφι μοῦ ζητήσεις... Ἐχω ἀμέτρητους θησαυροὺς στὰ ὑπόγεια τοῦ Πύργου μου!

Ὁ Κόκκινος Δαίμονας καγχάζει. Τὰ πράσινα μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ μίσος καὶ κακία. Τ' ἀποκοίνεται:

— Οἱ θησαυροὶ ποῦχες σωριάσει σὲ ἀμπάρια τοῦ Πύργου, δὲν εἶναι πιά δική σου. Ἀνήκουν στ' ἄψυχο κουφάρι σου. Αὐτὸ ποῦ θὰ σαπίσει καὶ θὰ λυώσει στὸ μαῦρο χῶμα Ἐσὺ θάρθεις μαζί μου Θ' ἀνέβουμε ψηλά στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ θὰ δώσεις λογαριασμὸ γιὰ τίς πράξεις σου. Ὑστερα θὰ σὲ παραλάβω πάλι ἐγὼ. Θὰ καλοπεράσεις μαζί μου.

‘Ο άλαιοσιος Δαίμονας φτερου-
γίζει άκούραστος στο ‘Απειρο.
Στήν άπόχη του κρατάει πάντα
αίχμήλοτη τή μαύρη πεταλούδα.

Έκείνη του φωνάζει σέ λίγο :
— Στάσου, καλέ μου Δαίμο-
να ! Στάσου νά με βοηθήσεις.
‘Ο λαμός μου έχει μπερδευτεί
στό δίχτυ. Θά πνιγώ.

‘Ο Δαίμονας πιστεύει στά λό-
για τής ψυχής. Φοβάται μή πά-
θει κακό στά χέρια του. ‘Ο ‘Αρ-
χιστανής θά τόν τιμωρήσει.

‘Αμέσως τράβαιε τήν άπόχη
κοντά του. Κρατάει τό κοντάρι
της και τό κοντάρι του καμακιού
μέ τ’ άριστερό χέρι. Με τό δεξι

ψάχνει νά βρεϊ τοῦ ἔχει μπερ-
δευτεί ή πεταλούδα. Νά τη λευ-
τερώσει.

Και νά : Τήν ίδια στιγμή νοιώ-
θει στά δάχτυλά του πόνο. Σάν
άπό δυνατό δάγκωμα

‘Η πονηριά τής μαύρης Πετα-
λούδας κάνει τό θάμμα της.

‘Ο Κόκκινος Δαίμονας δαγκώ-
νει άπ’ τόν πόνο τά χείλια του.
Μουρμουρίζει :

— Νά πάρει ό διάβολος !

‘Η ψυχή τοῦ ‘Αρχοντα Πό-
δόλφου, γελάει, μέ τη σειρά
της τώρα :

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 26

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιά τή σύνταξη και έκδοση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

‘Οδός ‘Αγίου Μελετίου 93 β.

Γιά τήν έκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — ‘Αναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω άπ’ τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιά ένα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιά τό Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Γιά δσους ανήκουν σέ ‘Ομάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, Δραχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 — Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΖΕ'Ι'Ν

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000